

อาเตลีน่า อามูเตรุ

ตอนเข้ายังเด็ก แม่ชอบเล่านิทานพื้นเมืองเก่าแก่ให้ฟังในตอนบ่าย

ครวละนานๆ ข้าจำเรื่องหนึ่งได้แม่นยำเป็นพิเศษ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เจ้าชายโลมมากตกหลุมรักเด็กสาว
เจ้าเล่ห์

เจ้าชายมีทรัพย์สินมากมายเหลือเฟือ แต่ยังไม่รักใคร่พอ เมื่อ
พระองค์ล้มป่วยจึงไปเยือนอาณาจักรแห่งมหาสมุทรอันยิ่งใหญ่ซึ่งยมโลก
มาบรรจบกับโลกมนุษย์ ทั้งนี้เพื่อต่อรองกับโมริคัสผู้เป็นเทพีแห่งความ
ตายให้ช่วยต่อชีวิต เมื่อโคนปฏิสเสธ เจ้าชายก็ขโมยทองคำเทพแล้วหนี
ขึ้นมายังผิวโลก

โมริคัสแค้นแค้นโดยส่งธิดาชื่อคัลโคร่าผู้เป็นนางฟ้าแห่งความโกรธ
ไปจับตัวเจ้าชายกลับมา คัลโคร่าเผลอมาจากฟองน้ำทะเลในคำคืนอากาศ
อบอุ่นที่มีพายุโหมกระหน่ำโดยไม่สวมใส่อะไรนอกจากผ้าไหมสีเงิน ดู
เหมือนวิญญูณแสนสวยน่าหลงใหลในม่านหมอก เจ้าชายวิ่งไปรับนาง
ที่ชายฝั่ง นางยิ้มให้พระองค์แล้วตะแค้น

"พระองค์จะยอมสละอะไรเพื่อแลกกับความรักของข้า" นางถาม
"พระองค์จะยอมยกอาณาจักร กองทัพ และอัญมณีทั้งหมดให้ข้าหรือไม่"

เจ้าชายหน้ามึนค่อมเพราะความงามของนาง อีกทั้งยังอยาก
โอ้อวดด้วย จึงพยักหน้า "ทุกอย่างที่เจ้าต้องการ" พระองค์ตอบ "ข้าเป็น
ชายผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แม้แต่เทพเจ้ายังสู้ข้าไม่ได้"

คั้งนั้นพระองค์จึงยกอาณาจักร กองทัพ และอณูมณีให้นาง นาง
ยอมรับของขวัญแล้วเผยแพร่แท้จริงที่ผอมแห้งมีคืบและเหมือนสัตว์
ประหลาด จากนั้นก็เฝ้าอาณาจักรของเจ้าชายจนไม่เหลือดี แล้วจุด
พระองค์ลงทะเลไปยังยมโลกซึ่งโมริคัสรอคอยอยู่อย่างอดทน เจ้าชาย
พยายามต่อรองกับองค์เทพอีกครั้ง แต่ก็สายเกินไปแล้ว โมริคัสกลืนกิน
ดวงวิญญาณของพระองค์โทษฐานขโมยทองคำ

ข้านี้ถึงเรื่องนี้ขึ้นมาขณะยืนอยู่ที่คาเฟ่เรือสินค้ากับน้องสาว
สายตามองไปยังชายฝั่งตรงที่นครรัฐเมอร์ริคัสไหลลงมาจากม่านหมอก
ยามเช้า

วันหนึ่งเมื่อข้ากลายเป็นเพียงฝุ่นผงในสายลม พวกเขาจะเล่า
เรื่องราวของข้าว่าอย่างไรนะ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เด็กสาวคนหนึ่งมีพ่อ เจ้าชาย และกลุ่ม
เพื่อน แต่แล้วพวกเขาก็หักหลังเธอทั้งหมด เธอจึงทำลายทุกคนไม่เหลือ

นครรัฐเมอร์รุตัส

แด่นทะเล

พวกเขา คือ แสงสว่าง บนท้องฟ้า กลางพายุ
คือ ความมืด เลือนราง ก่อนรุ่งสาง
ไม่เคยมี คน แบบ นี้ มาก่อน และ จะ ไม่มี ต่อ ไป อีก ใน อนาคต

- แหล่งข้อมูล นิรนาม เกี่ยวกับ ยุวชน เหนือ มนุษย์

อาเตลีน่า อามูเตรุ

"ข้าคิดว่าเขาน่าจะอยู่ที่นั่น"

ข้าสะอื้นขึ้นจากวงค์เพราะเสียงไวโอลินคำผู้เป็นน้องสาว "หือ"
ข้าพึมพำพาลางคล่องแขนนางไวขณะเอนลคเลี้ยวไปตามถนนที่มีผู้คน
หนาแน่น

ไวโอลินคำเม้มปากเป็นท่ากังวลอันคุ้นตา นางคู่ออกว่าข้าใจลอย
แต่ข้าก็นึกขอบคุณที่ครั้งนี้นางยอมปล่อยผ่าน "ข้าบอกว่าเขาอาจอยู่ที่
ในจัตุรัสหลัก"

ตอนนี้เป็นเวลาหวัค่าของวันอันยาวนานที่สุดในรอบปี เราอยู่
ท่ามกลางงานฉลองในนครรัฐเมอร์รัฐสอันร่ำรวยคึกคักที่เปรียบเสมือน
ทางแยกระหว่างเคเน็คตร้ากับอาณาจักรทามูร่า คงอาทิตย์เกือบพ้นเส้น
ขอบฟ้าแล้ว จันทร์สามดวงลอยต่ำ เหมือนลูกกลมสีทองอวบอ้วนสุกปลั่ง
ที่ห้อยอยู่เหนือน้ำ เมอร์รัฐสคึกคักด้วยเทศกาลงานฉลองการสร้างโลกใน
วันกลางฤดูร้อน เริ่มต้นเคื่อนแห่งการถือศีลอด ข้ากับไวโอลินคำเดินไป
ท่ามกลางผู้เฉลิมฉลอง หลงอยู่ในคงสีสันเหมือนสายรุ้ง คึนนี้เราทั้งคู่แต่ง
กายด้วยผ้าไหมทามูร่า พันผ้าปิดผม และสวมแหวนสัมฤทธิ์ มีคนประดับ
พวงมาลัยดอกมะลิอยู่ทุกหนทุกแห่ง แอ้อคอยู่ตามตรอกแคบๆ และลัน

ออกไปยังจัตุรัส พวกกันเค้นรำเป็นแถวยาวรอบพระราชวังหลังคาโดมและวิหารน้ำตกคีรีสิทธิ์ เราเดินผ่านคลองที่คัลลาล่าไปด้วยเรือชนสินค้ายา อาหาร สีทองและสีเงินที่แกะสลักเป็นลวดลายวงกลมและสี่เหลี่ยมเข้าไปซั้มนานับ พัน ผ้าทอหรูหราห้อยจากกระเบื้องท่ามกลางแสงชมพูขมิ้น ทหารผ่านเรา ไปเป็นกลุ่มเล็กๆ พวกนี้สวมผ้าไหมพองลมแทนชุดเกราะหนาหนัก แขน เสื้อปักตรารูปดวงจันทร์กับมงกุฎ พวกนี้ไม่ใช่หน่วยพิทักษ์นคร แต่ต้องรู้ เรื่องที่เทเร็นออกคำสั่งค้นหาเราอยู่อีกฟากทะเลแน่ๆ เราไม่เข้าใจพวกทหาร

ข้ารู้สึกรากับอยู่ในเมฆหมอก การฉลองล่องลอยอยู่รอบตัว เป็นเรื่องแปลกจริงๆ เมื่อเห็นความสุขมากมายขนาดนี้ ข้าจะทำอะไรกับมันได้ มันไม่หล่อเลี้ยงพลังงานของข้าเลย ข้าจึงเจียบแล้วปล่อยให้ไวโอลิคค์ำนำทางไปตามถนนแอ็ค จากนั้นก็กลับไปหาความคิดคำมีอีกครั้ง

ตั้งแต่ออกจากเคเน็คตร้าเมื่อสามสัปดาห์ก่อน ข้าก็ตื่นมาได้ยินเสียงกระซิบข้างเตียงที่จางหายไปภายในไม่กี่วินาที บางครั้งก็มีเสียงเบาๆ พูดยับข้าตอนไม่มีใครอื่นอยู่แถวนั้น มันไม่ได้ดังตลอดเวลา บางครั้งข้าก็ฟังไม่ออกทั้งที่มันกำลังสื่อสารกับข้าแท้ๆ แต่ข้ารู้สึกว่ามันวนเวียนอยู่ในซอกมุมของจิตใจเสมอ มีใบมีดในนั้นด้วย มีเสียงกับความมืดที่สลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนกัน มีตะเกียงที่เฒ่าจิบจนดำ มีไฟเรืองสลัว เสียงกระซิบนั้นบอกว่า

อาเคลิน่า ทำไมเจ้าโทษตัวเองเรื่องที่เอ็นโซ่ตาย

ข้าตอบในใจว่า ข้าควรควบคุมภาพมายาได้ดีกว่านั้น ข้าน่าจะช่วยชีวิตเอ็นโซ่ได้ ข้าควรเชื่อใจพวกมีดสั้นให้เร็วกว่านั้น

ไม่ใช่ความผิดของเจ้าสักอย่าง เสียงกระซิบเถียง เจ้าไม่ได้ฆ่าเขาสักหน่อย อาวุธที่จับชีวิตเขาก็ไม่ใช่ของเจ้า แล้วทำไมเจ้าเป็นคนที่ถูกไล่ออกจากสมาคมล่ะ เจ้าไม่ต้องกลับไปหาพวกมีดสั้นก็ได้ ไม่จำเป็นต้องช่วยราฟาเอลด้วยซ้ำ แต่พวกนั้นก็ยิ่งแฉกเจ้า ทำไมทุกคนลืมเจตนาดีของเจ้าไปหมดล่ะ อาเคลิน่า

ทำไมรู้สึกผิดกับเรื่องที่ไม่ใช่ความผิดของเจ้า
 เพราะข้ารักเขา แต่ตอนนี้เขาไม่อยู่แล้ว
 แบบนี้แหละสิแล้ว เสียงกระซิบบอก เจ้าเคยหยุดยืนที่บันไดชั้นบน
 สุดทุกครั้งและจินตนาการว่าตัวเองเป็นราชินีใช่ไหมเล่า

"อาเคลิน่า" ไวโอเล็ตต้าเรียก นางกระซุกแขนข้า ทำให้เสียง
 กระซิบสลายไป

ข้าสะบัดหน้าแล้วบังคับตัวเองให้มีสมาธิ "เจ้าแน่ใจนะว่าเขาอยู่
 ที่นั่น" ข้าถาม

"ถ้าไม่ใช่เขาก็เป็นชนเหมือนมนุษย์อีกคนแหละ"

เรามาที่เมอร์วู้ดส์เพื่อหนีสายตาสอดส่องของหน่วยพิทักษ์นครใน
 เคเน็คตร้า มันเป็นสถานที่ใกล้สุดนอกเขตควบคุมของเคเน็คตร้า เราตั้งใจ
 จะเดินทางต่อไปทางใต้จนถึงแคนตะวัน ให้ห่างไกลจากเงื้อมมือของ
 พวกเขา

แต่ยังมีเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่พาเรามาเมืองนี้

หากคุณเคยได้ยินเรื่องราวของยูชนเหมือนมนุษย์แค่คนเดียว คน
 นั้นก็น่าจะเป็นเด็กหนุ่มชื่อแมจีโอโน ราฟาเอลผู้เป็นนายบำเรอหนุ่ม
 รูปงามและอดีตเพื่อนของข้าเคยพูดถึงแมจีโอโนระหว่างการฝึกช่วงบ่าย
 นับแต่นั้นข้าก็ได้ยินชื่อเขาจากปากนักเดินทางอีกนับครั้งไม่ถ้วน

บางคนบอกว่าหมาป่าเลี้ยงดูเขาจนเติบโตในป่าดิบของหมู่เกาะ
 อำพันซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ ทางตะวันออกไกลของเคเน็คตร้า บางคนบอกว่า
 เขาเกิดในทะเลทรายร้อนระอุแห่งแคนตะวันที่โคแม็กก้า เป็นลูกนอก
 สมรสที่ชนเผ่าเร่ร่อนในทะเลทรายเลี้ยงดูมา มีข่าวลือว่าเขาเป็นเด็กหนุ่ม
 ป่าเถื่อนที่เกือบเข้าสังคมไม่เป็น ใช้ใบไม้ปกคลุมร่างกายจากศีรษะจรด
 ปลายเท้า สมองและมือไวเหมือนจิ้งจอกเพียงคืน จู่ๆ เขาก็โผล่มาเมื่อ
 หลายปีก่อน นับแต่นั้นก็หลบเลี่ยงการจับกุมของหน่วยพิทักษ์นครได้หลาย
 สิบครั้ง ความผิดมีตั้งแต่เล่นพนันผิดกฎหมาย ไปจนถึงขโมยเพชรประดับ
 มงกุฎของราชินีแห่งเคเน็คตร้า มีเรื่องเล่าว่าเขาเป่าหุ้ยล่อคนให้ตก

หน้าผาลงทะเลได้ ยามยื้มก็เห็นพินวาววับบาดตา

เรารู้ว่าเขาเป็นยุวชนเหนือมนุษย์ แต่ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าอำนาจพิเศษของเขาคืออะไร สิ่งที่เรารู้แน่ชัดคือมีผู้พบเห็นเขาเมื่อเร็วๆ นี้ในเมอร์รัฐัส

หากข้ายังเป็นเด็กสาวคนเดิมเมื่อหนึ่งปีก่อนและยังไม่รู้ว่าตัวเองมีพลังอำนาจพิเศษ ข้าอาจไม่มีความกล้าหาญพอจะค้นหาชนเหนือมนุษย์ผู้ฉาวโฉ่นานนี้ แต่ตอนนี้ข้าผ่านอะไรมามากมาย ทั้งฆ่าพ่อ เข้าสมาคม มีคัสัน หักหลังพวกเขา แล้วพวกเขาก็หักหลังข้า หรือบางทีอาจกลับกันก็ได้ ข้าไม่มั่นใจว่าเป็นแบบไหนกันแน่

สิ่งที่ข้ารู้ คือตอนนี้พวกมีคัสันเป็นศัตรูของข้า เมื่อคนเราเดียวดายอยู่ในโลกที่เกลียดและกลัวเรา เราย่อมอยากค้นหาคนอื่นที่เหมือนตัวเอง ค้นหาเพื่อนใหม่ เพื่อนที่เป็นชนเหนือมนุษย์ เพื่อนผู้ช่วยเราสร้างสมาคมของตัวเองได้

เพื่อนอย่างแมจิดาโน

"ซาลาม สาวสวยทามูรา!"

เราเข้าไปในจัตุรัสใหญ่อีกแห่งใกล้อ่าว ริมจัตุรัสทุกด้านมีแผงลอยขายอาหารวางหม้อควันกรุ่นตั้งเรียงรายและมีนักแสดงข้างถนนสวมหน้ากากจมูกยาวกำลังเล่นกลอยู่ หนึ่งในพ่อค้าขายอาหารยื้มเมื่อเรามองเขา ผมของเขาซ่อนอยู่ใต้ผ้าโพกแบบทามูรา เกราคำตัดแต่งอย่างดี เขาโค้งให้เรา ข้าแตะศีรษะของตัวเองตามสัญญาคุณ ผมสีเงินยังสั้นและแว่แห้วหลังจากข้าพยายามตัดมันทิ้ง คินนี่ข้าซ่อนมันไว้ใต้แถบผ้าไหมสีทองผืนยาวสองผืน ตกแต่งด้วยเครื่องประดับเป็นพู่ทองห้อยอยู่เหนือหน้าผาก ข้าสร้างภาพมายาปิดทับใบหน้าซิกที่มีแผลเป็น ชายผู้นี้จึงเห็นขนดาสีซิคของข้าเป็นสีคำและดวงตาของข้าก็ไร้คำหยาบคาย

ข้าเหลือบมองสินค้าของเขา ถาดควันกรุ่นบรรจุใบองุ่นยัดไส้ เนื้อแกะเสียบไม้ และแฟลตเบรดอุ่นๆ ข้ารู้สึกว่ามันละลาย

"สาวสวยจากบ้านเกิด" เขาทำเสียงอ่อนเสียงหวานใส่เรา ข้าไม่

เข้าใจคำพูดที่เหลือของเขานอกจาก "เชิญเข้ามาเลย!" และ "เติมอาหารใส่ท้องกันดีกว่า" ข้ายิ้มตอบเขาแล้วพยักหน้าให้ ข้าไม่เคยอยู่ในเมืองที่มีความเป็นทามูร่าเข้มข้นขนาดนี้มาก่อน เกือบให้ความรู้สึกเหมือนได้กลับบ้าน

เจ้าปกครองสถานที่แบบนี้ได้ เสียงกระซิบในหัวพูด หัวใจของข้าลิงโลดด้วยความยินดี

เมื่อเราเดินเข้าไปใกล้แผง ไวโอเล็ตต้าก็จัดเหรียญทองแดงทาเลนต์ออกมาสองเหรียญแล้วส่งให้ชายผู้นั้น ข้ารั้งรอไม่เข้าไปใกล้มาก แล้วก็มองนาง นั่นทำให้เขาหัวเราะ จากนั้นเขาก็โน้มตัวมากระซิบบางอย่างและทำให้นางหน้าแดงก่ำ ไวโอเล็ตต้าโปรยยิ้มที่ทำให้ดวงอาทิตย์คูหม่นไปทันที เมื่อสองคนเจรจาจนเสร็จ นางก็หันกลับมาพร้อมเนื้อเสียบไม้ย่างสองไม้ ขณะที่นางเดินผละจากแผงลอย พ่อค้าก็จ้องมองแผ่นหลังของนางอยู่นานก่อนจะหันไปสนใจลูกค้ารายใหม่ต่อไป เขาเปลี่ยนภาษาที่ใช้ทักทายอีกครั้ง "อะเว อะเว! ลืมการพนันแล้วมากินแฟลตเบรคสดใหม่กันดีกว่า!"

ไวโอเล็ตต้าส่งเหรียญทองแดงเหรียญหนึ่งให้ข้า "ส่วนลด" นางบอก "เพราะเขาชอบเรา"

"ไวโอเล็ตต้าผู้อ่อนหวาน" ข้าเลิกคิ้วมองนางขณะรับไม้เสียบมาหนึ่งไม้ เท่าที่ผ่านมาระยะนี้มีเงินไม่ขาดมือเพราะข้าใช้พลังพิเศษขโมยเหรียญจากชนชั้นสูง นั่นคืองานในส่วนงานของข้า แต่ทักษะของไวโอเล็ตต้า นั้นแตกต่างไปโดยสิ้นเชิง "ถ้ายังเป็นแบบนี้ต่อไป อีกหน่อยพวกเขาจะต้องจ้างเราให้กินแล้วละ"

"ข้าตั้งใจให้เป็นแบบนี้แหละ" ไวโอเล็ตต้ามองข้าพร้อมรอยยิ้มไร้เดียงสาที่ไม่ไร้เดียงสาสักนิด ดวงตาของนางมองไปทั่วจัตุรัส หยุคเซงักตรงที่กองไฟใหญ่ลุกโชนหน้าวิหาร "เราเข้าใกล้แล้ว" นางพูดขณะค่อยๆ กัดกิน "พลังงานของเขาไม่แรงมาก มันแปรปรวนตลอดเวลา"

หลังจากเรากินเสร็จ ข้าก็เดินตามไวโอเล็ตต้าผู้ฝึกใช้พลังด้วย

การพาเราเดินเป็นทางยาวคดเคี้ยวผ่านผู้คน ทุกคืนหลังหนีจากเอสเทินเซีย ข้ากับนางจะนั่งหันหน้าเข้าหากัน แล้วข้าก็จะปล่อยให้นางทดลองใช้พลังกับข้าเหมือนที่นางเคยถักผมข้าเล่นสมัยเรายังเล็ก นางจึงพลังแล้ว กระตุกมัน จากนั้นข้าก็จะผูกคานางแล้วเดินไปรอบห้องอย่างเงิบเขียบ ทดสอบว่านางสัมผัสถึงตำแหน่งที่อยู่ของข้าได้หรือไม่ นางจะส่งพลังออกมาสัมผัสเส้นใยของข้าแล้วพิจารณาโครงสร้างของมัน ข้ารู้สึกว่านางเก่งขึ้นเรื่อยๆ

เรื่องนี้ทำให้ข้ากลัว แต่ข้ากับไวโอเล็ตค้าสัญญากันไว้แล้วหลังจากจากสมาคมมีคส์ันว่าเราจะ*ไม่มีวัน* ใช้พลังทำร้ายกัน ถ้าไวโอเล็ตค้าต้องการให้ข้าใช้ภาพมายาปกป้องนาง ข้าก็ยินดีช่วยทุกเมื่อ ส่วนนางก็จะไม่มายุ่งกับพลังของข้า แค่นั้น

ข้าต้องเชื่อใจ*ใครสักคน*

เราเดินไปเรื่อยๆ เกือบชั่วโมงก่อนไวโอเล็ตค้าจะหยุดกลางจัตุรัส นางขมวดคิ้ว ขำร่อยุ่ข้างนางพลางพิจารณาใบหน้าของนางไปด้วย "เขาหนีไปได้รี"

"อาจใช่" ไวโอเล็ตค้าตอบ ข้าแทบไม่ได้ยินเสียงนางเพราะคนครึกมก เรารออยู่อีกรูหนึ่งก่อนนางจะหันไปทางซ้ายในที่สุด แล้วพยักหน้าให้ข้าตามไป

ไวโอเล็ตค้าหยุดอีกครั้ง นางหมุนตัวเป็นวงกลมแล้วกอดอกพลางถอนใจ "ข้าหาเขาไม่เจออีกแล้ว" นางว่า "บางทีเราน่าจะกลับไปทางเก่านะ"

คำพูดเพ่งหลุดจากปากนางตอนที่พ่อค้าข้างถนนอีกคนหยุดเราไว้ เขาแต่งตัวเหมือนพ่อค้าคนอื่น ๆ ใบหน้าซ่อนอยู่ใต้หน้ากาก*คอตโตเร* จมูกยาวแบบเต็มหน้า ร่างกายห่อหุ้มด้วยชุดยาวสีสันสกัสีดัดกัน เมื่อมองอีกครั้ง ข้าก็สังเกตเห็นชุดของเขาทำจากผ้าไหมหุหราที่ทออย่างประณีต และย้อมด้วยสีชั้นดี เขาจับมือไวโอเล็ตค้ายกขึ้นไปหาหน้ากากราวกับจะจับมัน แล้วยกมืออีกข้างทาบทับหัวใจตัวเอง จากนั้นก็ทำท่าชวนเราทั้งคู่เข้าไป

ร่วมวงเล็กๆ รอบแฉ่งของเขา

ข้ารู้ทันที่ว่านี่คืออะไร มันคือเกมพนันแบบเคนเน็ตคร้า เจ้ามือจะวางหินสี่สิบสองก้อนตรงหน้าเรา แล้วให้เราเลือกสามก้อน จากนั้นเขาจะเอาถ้วยครอบหินทั้งหมดแล้วจับมาคละกัน ส่วนมากเล่นกันเป็นกลุ่ม ถ้าเราเป็นคนเดียวที่เขาถูกว่าหินสามก้อนที่เลือกไว้อยู่ตรงไหน นอกจากจะได้เงินเดิมพันคืนแล้ว ยังจะได้เงินเดิมพันของคนอื่นรอบวงและเงินทั้งหมดในกระเป๋าของเจ้ามือด้วย เพียงมองกระเป๋าเงินหนักอึ้งของเจ้ามือแค่แวบเดียว ก็รู้ว่าเขาคงไม่แพ้มาพักใหญ่แล้ว

เจ้ามือโค้งให้เราโดยไม่พูดอะไรเลย แล้วทำท่าให้เราเลือกหินสามก้อน เขาทำแบบเดียวกันกับคนอื่นๆ ที่เข้ามามุงอยู่รอบตัวเรา ข้ามองผู้มาร่วมงานฉลองสองคนเลือกหินอย่างกระตือรือร้น อีกด้านของเราคือหนุ่มน้อย*มัลเฟิดโค้* ผู้มีคำหินจากไขโลหิตเป็นแผ่นสีคำผิวดรรมชาติพาดใบหูและแก้ม เบื้องหลังฉากหน้าที่เครื่องขมิขของเขามีกระแสดความกลัวซ่อนอยู่

อืม... พลังงานของข้าพุ่งเป้าไปที่เขาเหมือนหมาป่าได้กลิ่นเลือด

ไวโอเล็ตคำไน้มตัวมาใกล้ข้า "เล่นสักตาเถอะ" นางบอก สายตาจับอยู่ที่หนุ่ม*มัลเฟิดโค้*เช่นกัน "ข้าคิดว่าสัมผัสอะไรบางอย่างได้แล้ว"

ข้าพยักหน้าให้เจ้ามือ จากนั้นก็หย่อนเหรียญทองทาเลนส์สองเหรียญใส่มือที่ยื่นออกมารับ เขาโค้งให้ข้าอย่างคล่องแคล่ว "สำหรับข้ากับน้องสาว" ข้าพูดพลางชี้หินสามก้อนที่เราอยากพนัน

เจ้ามือพยักหน้าตอบโดยไม่พูดอะไร จากนั้นก็เริ่มเอาหินมาคละกัน

ข้ากับไวโอเล็ตคำยังคงจจจอยู่อยู่กับหนุ่ม*มัลเฟิดโค้* เขามองถ้วยหมุนด้วยสีหน้ามุ่งมั่นตั้งใจ ขณะที่เรารอเจ้ามืออยู่นั้น ผู้เล่นคนอื่นๆ ก็มองมาทางเขาแล้วหัวเราะ มีการปล่อยมุขตลกเกี่ยวกับ*มัลเฟิดโค้*ออกมาเรื่อยๆ แต่เด็กหนุ่มผู้นั้นไม่สนใจ

ในที่สุดเจ้ามือก็หยุดหมุนถ้วย เขาเอามันมาวางเรียงกันเป็นแถว

จากนั้นก็กดออกแล้วพยักหน้าให้ผู้เล่นทุกคนเห็นว่าหินที่เลือกไว้อยู่ในถ้วยไปไหน

"สี่ เจ็ด และแปด" ผู้เล่นคนแรกตะโกนพลางตบโต๊ะเสียงดัง

"สอง ห้า เก้า" ผู้เล่นอีกคนบอกบ้าง

อีกสองคนก็ตะโกนสิ่งที่คาดเดาไว้

เจ้ามือหันมาหาเรา ข้าเงยหน้าขึ้น "หนึ่ง สอง และสาม" ข้าพูดคนอื่นหัวเราะเบาๆ แต่ข้าไม่สนใจ

เด็ก*มัลเพ็ค*ได้ก็ทายตำแหน่งหินเช่นกัน "หก เจ็ด และสิบสอง" เขาตะโกนบอก

เจ้ามือยกถ้วยไปแรก ตามด้วยใบที่สองและสาม ข้าเสียพนันแล้ว จึงแกล้งทำหน้าผิดหวังแต่ใจจกด้อยอยู่ที่*เด็กมัลเพ็ค* หก เจ็ด และสิบสอง เมื่อเจ้ามือพลิกเปิดถ้วยใบที่หก ก็ปรากฏว่าเด็กคนนั้นทายถูก

เจ้ามือชี้เด็กคนนั้น เขาถูกร้องคิใจ ผู้เล่นคนอื่นมองด้วยสายตาไม่พอใจ

เจ้ามือยกถ้วยใบที่เจ็ด เด็กหนุ่มเราถูกอีกครั้ง ผู้เล่นคนอื่นเริ่มมองกันอย่างไม่สบายใจ ถ้าเด็กคนนี้ทายหินก้อนที่สามผิด เราทุกคนก็จะเสียพนันให้เจ้ามือ แต่ถ้าทายถูก เขาก็จะได้เงินทั้งหมด

เจ้ามือเปิดถ้วยใบสุดท้าย เด็กคนนั้นทายถูก เขาชนะ

เจ้ามือเหลือบมองขึ้นมาทันที *เด็กมัลเพ็ค*ได้ร้องตะโกนด้วยความคิใจอย่างไม่คาดฝัน ในขณะที่ผู้เล่นคนอื่นถลึงตาใส่เขาด้วยความโกรธ ความเกลียดชังปะทุขึ้นมาในอกเป็นประกายพลังงานวูบวาบที่รวมกันเป็นจุดสีดำ

"เจ้าคิดอย่างไร" ข้าถามไวโอเล็ตดำ "เจ้าสัมผัสอะไรได้บ้างเกี่ยวกับพลังงานของเขา"

สายตาของไวโอเล็ตดำจ้องเขม็งที่เด็กหนุ่มผู้กำลังคิใจ "ตามเขาไป"

เจ้ามือส่งกระเป๋าสเงินให้อย่างไม่เต็มใจพร้อมเงินเดิมพันของพวกเขา

เราที่เหลือ ขณะที่เด็กคนนั้นเก็บเหรียญ ข้าก็เห็นผู้เล่นคนอื่นๆ กระซิบกันเอง พอเขาเดินออกจากแผงพนัน คนอื่นก็ตามไป ใบหน้าของคนเหล่านั้นเคร่งเครียด ไหล่เกร็ง

พวกนี้จะทำร้ายเด็กนั้น "ไปกันเถอะ" ข้ากระซิบบอกไวโอเล็ตคำนางตามมาโดยไม่พูดอะไร

ครูหนึ่งที่เด็กคนนี้ดูเหมือนจะใจกับชัยชนะจนไม่ทันสังเกตว่าตกอยู่ในอันตราย กว่าจจะรู้ตัวก็เมื่อไปถึงริมจัตุรัสแล้ว เขายังเดินต่อ แต่ก้าวอย่างหวาดวิตก ข้ารู้สึกว่าการกลัวเล็กน้อยของเขาค่อยๆ กลายเป็นกระแสมำเสมอ ความหอมหวานของมันดึงดูดข้า

เด็กคนนี้เผลอออกจากจัตุรัสเข้าไปในถนนสายแคบข้างทางซึ่งแสงไฟสลัวและแทบไม่มีผู้คนสัญจร ข้ากับไวโอเล็ตดำเข้าไปหลบในเงามืด แล้วข้าก็สานภาพลวงตาบางเบาปกคลุมตัวเราไว้ไม่ให้ใครเห็น ข้าขมวดคิ้วมองเด็กคนนี้ คนที่มีชื่อเสียงฉาวโฉ่อย่างแมจิวาโนไม่น่าทำอะไรเลินเล่อแบบนี้

ในที่สุดนักพนันคนหนึ่งก็ตามทัน แล้วข้าพาเขาล้มก่อนจะได้ยกมือขึ้นด้วยซ้ำ

นักพนันคนที่สองกำลังทำเป็นสะอึกของเด็กหนุ่ม แต่ตั้งใจเตะใส่ท้องไปด้วย เด็กคนนั้นร้องลั่น แล้วความกลัวก็เปลี่ยนเป็นความตื่นตระหนก ตอนนี้ข้าเห็นเส้นใยของมันห้อยอยู่เหนือตัวเขาเป็นเครือข่ายสีเข้มระยิบระยับ

นักพนันคนอื่นๆ เข้ามาล้อมเขาไว้ในชั่วพริบตา คนหนึ่งคว้าเสื้อ แล้วโยนตัวเขาใส่กำแพง ศีรษะกระแทกอย่างแรง ตาเหลือกไปทันที เขาล้มลงบนพื้นแล้วงอตัวเหมือนลูกบอล

"หนีมาทำไม" หนึ่งในนั้นพูดกับเด็ก*มัลเพ็คโค* "ดูเหมือนเจ้าสนุกมากที่ได้โกงเงินพวกเราจนหมดเนื้อหมดตัว"

คนอื่นๆ พากันพูดเสริม

"*มัลเพ็คโค*จะอยากได้เงินมากขนาดนั้นไปทำไม"

"เอาไปจ้างคอตโตเรให้แก้คำหณีให้มันรี"

"เอาไปจ้างโสเกณิเพื่อหาประสบการณ์นั่นสิ"

ข้ามองดูเฉยๆ ตอนแรกที่เข้าสมาคมมีคัสสันและพบเห็นมัลเฟ็คโต้ โคนทำร้าย ข้าจะกลับห้องไปร้องไห้ ตอนนี้เห็นบ่อยจนไม่สะทกสะท้านแล้ว คอยรับความกลัวที่เกิดขึ้นมาหล่อเลี้ยงพลังของตัวเองโดยไม่รู้สึกลึกซึ้งอีกต่อไป ดังนั้นขณะที่พวกนั้นทรมานเด็กหนุ่ม ข้าก็ยืนดูเฉยๆ โดยไม่รู้สึกละอายใจนอกจากคาดหวัง

เด็กมัลเฟ็คโต้ตะเกียกตะกายลุกขึ้นยืนก่อนคนอื่นจะทำร้ายเขาอีก แล้วรีบวิ่งไปตามถนน พวกนั้นตามไป

"เขาไม่ใช่ชนเหนือมนุษย์" ไวโอเล็ตคำพิมพ์พ่าเมื่อพวกนั้นไปแล้ว นางส่ายหน้า คุงนงอย่างแท้จริง "ข้าขอโทษ พลังที่ข้าสัมผัสได้ต้องเป็นของคนอื่นแน่ๆ"

ข้าไม่รู้ว่าทำไมอยากตามกลุ่มนี้ไป ถ้าเขาไม่ใช่แมจิกอน ข้าก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องช่วย บางทีอาจเป็นเพราะความเครียดที่สะสมไว้ หรือแรงดึงดูดของความคัมภีร์ หรือความทรงจำเรื่องพวกที่มีคัสสันไม่ยอมเสี่ยงช่วยมัลเฟ็คโต้ที่ไม่ใช่ชนเหนือมนุษย์ หรือบางทีอาจเป็นเพราะประสบการณ์ของข้าเองที่ถูกมัดไว้กับเสาเหล็ก โคนหินปาใส่ รอคอยเวลาถูกเผาคอหน้าคนทั้งเมือง

ในช่วงเสี้ยววินาทีสั้นๆ นั้น ข้าจินตนาการว่า หากได้เป็นราชินีจะสั่งให้การทำร้ายมัลเฟ็คโต้เป็นอาชญากรรม แค่ออกคำสั่งครั้งเดียวก็ลงโทษพวกที่ทำร้ายเด็กคนนี้ได้

ข้ารีบเดินตามพวกนั้นไป "ไปกันเถอะ" ข้าบอกไวโอเล็ตคำ

"อย่า" นางตั้งท่าจะห้าม แม้รู้ว่าไร้ประโยชน์

"ข้าจะทำตัวดีๆ" ข้ายิ้ม

นางเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "การทำตัว 'ดี' ของเจ้าไม่เหมือนของชาวบ้านสักหน่อย"

เรารีบเดินไปตามเงามืด ล่องหนอยู่หลังภาพลวงตาที่ข้าसानไว้

เสียงตะโกนดังมาจากข้างหน้า เมื่อเด็กหนุ่มเลี้ยวมุดถนนเพื่อสลัดผู้ติดตามแต่ก็ไร้ผล พอเราเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเสียงคนอื่นตามทันและเสียงเด็กคนนั้นร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด เมื่อเลี้ยวไปเล็กน้อยก็เห็นคนอื่นล้อมเขาไว้ทุกด้าน หนึ่งในนั้นคอยหน้าเด็กหนุ่มจ้มลงไปอยู่บนพื้น

ข้างล่างมือก่อนจะหยุดตัวเองทัน ส่งพลังงานออกไปผลักเส้นใยที่อำพรางตัวเราไว้จากสายตาคคนอื่น จากนั้นก็เดินตรงเข้าไปในวงล้อมไวโอเล็ตคำยังอยู่ที่เดิม มองดูเงียบๆ

ตอนแรกพวกนั้นยังไม่สังเกตเห็นข้า กว่าจะเห็นก็เมื่อข้าเดินไปหาเด็ก*มัลเพ็คโค* ผู้ตัวสั้นเทาและยื่นขวางหน้าเขาไว้ พวกนั้นคุ้ยเล

"อะไรกันเนี่ย" หัวหน้ากลุ่มพึมพำ ングไปครู่หนึ่ง สายตาวาดมองภาพลงดาที่ยังปกคลุมใบหน้าด้านที่มีแผลเป็นของข้า สิ่งที่เขาเห็นคือเด็กสาวแสนสวยไร้คำหนิ รอยยิ้มของเขากลับคืนมา "นี่คือโสเภณีของเจ้าหรือไง *ไอ้มัลเพ็คโค* โสโครก" เขายั่วโมโหเด็กหนุ่ม "ทำไมเจ้าโชคดีนักเล่า"

ผู้หญิงข้างเขามองข้าอย่างระแวง "นางคือนักพนันในวงนั้น" นางบอกคนอื่น "นางอาจช่วยให้เด็กนี้ชนะก็ได้"

"อ้าว! จริงด้วย" หัวหน้ากลุ่มว่า เขาหันกลับมาหาข้า "ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็คงได้เงินที่ชนะพนันด้วยสิ เป็นส่วนแบ่งของเจ้าใช่ไหมละ"

อีกสองคนดูไม่ค่อยมั่นใจนัก หนึ่งในนั้นสังเกตเห็นรอยยิ้มของข้า และจ้องข้าอย่างวิคค จากนั้นก็มองกลับไปตรงที่ไวโอเล็ตคำารอยู่ "แค่นี้ก็พอแล้วนะ" เขาท้วงพลางซูกระเป่าเงิน "เราได้เงินคืนแล้วนี่"

หัวหน้ากลุ่มจู้ปาก "เราไม่ปล่อยใครไปง่าย ๆ นะ" เขาว่า "ไม่มีใครชอบพวกข้าโกงหรอก"

ข้าไม่ควรใช้พลังสู้สู้ห้ำ แต่ที่นี้เป็นตรอกเปลี่ยว แล้วข้าก็คใจไม่ไหว ไวโอเล็ตคำผู้อยู่นอกวงล้อมกระตุกเส้นใยพลังงานของข้าเบาๆ เป็นเชิงทักท้วง นางรู้ว่าข้าจะทำอะไรต่อไป ข้าไม่สนใจนางและปักหลักมัน ค่อยๆ สลายภาพมายาที่ปกคลุมใบหน้า เครื่องหน้าของข้าสั้นแล้ว

ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง ทำให้ดูเหมือนแผลเป็นเริ่มโผล่ขึ้นมาเหนือตาซ้าย จากนั้นผิวเสียโฉมตรงที่เคยเป็นดวงตาก็ปรากฏ มันคือผิวหยาบผิกรูปร่างจากแผลเก่า ขนตาดำเปลี่ยนเป็นสีเงินซีด ขำฝึกฝนความแม่นยำในการใช้ภาพมายาวๆ จะให้ปรากฏช้าเร็วแค่ไหน ตอนนี้ก็สานเส้นใยพลังงานได้แม่นยำขึ้นแล้ว จึงค่อยๆ เผยตัวคนแท้จริงให้คนในวงนั้นเห็นทีละส่วน

พวกเขาตัวแข็งแรงจะจ้องมองใบหน้าด้านที่มีแผลเป็นของข้า ข้าแปลกใจที่รู้สึกสนุกกับปฏิกิริยาของคนเหล่านี้ ดูเหมือนไม่มีใครสังเกต ขำยั่วว่าเด็กหนุ่มมัลเฟตได้ตะเกียกตะกายออกจากวงล้อมและแนบตัวคิกกำแพงที่อยู่ใกล้สุดแล้ว

หัวหน้ากลุ่มขวมคอขำมองขำ ก่อนจะชักมีดออกมาเล่มหนึ่ง "ปีศาจ" เขาพูด น้ำเสียงบ่งบอกว่าไม่มั่นใจนัก

"อาจ๊ะ" ขำตอบด้วยเสียงเย็นชา มันคือเสียงที่ขำยังไม่ชินนัก

ชายคนนั้นกำลังจะจู่โจมเมื่อสายตาสะดุดกับบางอย่างบนพื้น เขาก้มลงมองแผ่นหินปูพื้น แล้วก็เห็นโบสถ์แดงสดเส้นเล็กๆ เลื้อยมาตามร่อง มันดูเหมือนสัตว์น้อยหลงทาง วนเวียนกลับไปกลับมา หน้าผากของชายผู้นั้นย่น เขาก้มลงไปมองภาพลวงตาเล็กๆ ของขำ

จากนั้นเส้นสีแดงก็แตกตัวเป็นสิบกว่าเส้น ทุกเส้นพุ่งไปทางทิศ ทั้ง รอยเลือดเป็นทางตามหลัง ทุกคนผละหนี

"บ้าอะไรวะนั่น..." เขาเริ่มพูด

ขำสานเส้นใยเหล่านั้นไปบนพื้นอย่างคุเคียด แล้วให้มันไต่ขึ้นไปตามกำแพง สิบเส้นกลายเป็นร้อยเป็นพันเส้น จนกระทั่งกลายเป็นผืนเส้นใยเลือดปกคลุมถนนทั้งสายเอาไว้ ขำปิดกั้นแสงไฟที่ส่องลงมาจากโคม แล้วสร้างภาพลวงตาของเมฆฝนสีม่วงเหนือศีรษะ

ฉากหน้าที่สงบเยือกเย็นของชายผู้นั้นเริ่มหายไป เผยให้เห็นความตื่นตระหนก เพื่อนๆ ของเขาถอยหนีจากขำอย่างรวดเร็วเมื่อเส้นสีแดงปกคลุมถนน ความกลัวรอบอวลนอก ความรู้สึกนี้ส่งกระแสพลังและความหิวโหยให้แล่นพล่านในตัวขำ ภาพลวงตาของขำทำให้พวกเขากลัว แล้ว

ความกลัวของพวกเขาทำให้ข้าแข็งเกร่งขึ้น

หยุด ข้ารู้สึกว้าวไอลีตต้าพยายามรังปลังงานของข้าไว้อีกครั้ง บางทีข้าควรหยุด อย่างไรเสียพวกนี้ก็หมดความกระหายอยากได้เงินเพิ่มแล้ว แต่ข้ากลับเมินนางแล้วลงมือต่อ เกมนี้สนุกดี ข้าเคยละอายใจที่รู้สึกแบบนี้ แต่ตอนนี้ข้าคิดว่าทำไมจะเกลียดไม่ได้ ทำไมจะสนุกกับมันไม่ได้

ชายผู้นั้นยกมีดขึ้นอีกครั้ง ข้ายังคงสานภาพลงตาต่อไป *เจ้ามองไม่เห็นมีด* เสียงกระซิบของข้าหลอกหลอนเขา *มันอยู่ไหนนะ เมื่อครู่ก่อนยังอยู่ในมือเลย* แต่คงเอาไปทิ้งไว้ตรงไหนสักแห่งแน่ๆ แม้ข้าเห็นอาวุธ เขากลับก้มลงมองมือตัวเองด้วยสีหน้าโกรธและตกใจ มีดล่องหนหายไป แล้วในสายตาเขา

ในที่สุดคนกลุ่มนี้ก็ยอมจำนนให้ความกลัว หลายคนหนี ขณะที่บางคนตัวแข็งเกาะกลุ่มกันอยู่ติดกำแพง หัวหน้ากลุ่มหันหลังแล้วพยายามวิ่งหนี ข้าแยกเขี้ยว จากนั้นก็ดึงเส้นสีเลือดนับพันเส้นมาขวางทางเขาไว้ กระตุกให้มันรัดแน่นที่สุด ทำให้เขารู้สึกว่าเส้นที่คมเหมือนใบมีดเหล่านี้ บาดผิวหนังจนแสบร้อน ดวงตาของหัวหน้ากลุ่มถลนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนล้มลงบนพื้นพลางกริคร้องลั่น ข้าดึงเส้นใยคมกริบรอบตัวเขาให้แน่นขึ้น เหมือนแมงมุมกักเหยื่อไว้ในใยที่ละเอียดคลุมเส้นไหม *เจ้ารู้สึกเหมือนเส้นใยบาดผิวไหมล่ะ*

"อาเคลิंना!" น้องสาวข้าตะโกนบอกอย่างร้อนใจ "คนอื่น"

ข้าได้ยินคำเตือนของนางทันเวลาพอดี เห็นคนอื่นอีกสองคน รวบรวมความกล้าได้มากพอจะจู่โจมข้า ผู้หญิงคนที่พูดก่อนหน้านี้กับผู้ชายอีกคน ข้าแผลงฤทธิ์ส่งภาพลงตาไปปกคลุมตัวพวกนั้นไว้ด้วย สองคนนั้นล้มลง คิดว่าตัวเองโค่นถลนหนึ่ง ความหวาดกลัวทำให้พวกเขาตัวงอหึก

ข้าตั้งสมาธิอย่างแรงกล้าจนมือสั่น ชายผู้นั้นตะกายไปทางปลายถนน ข้าปล่อยให้เขาคลาน โลกจากมุมมองของเขาในตอนนี้เป็นอย่างไรรนะ ข้ายังสานภาพลงตาใส่เขา พลังจินตนาการสิ่งที่เขาเห็นและรู้สึก

เขาเริ่มสะอื้น ต้องใช้พลังงานทั้งหมดในการเคลื่อนไหวแต่ละครั้ง

คิงที่ได้เป็นผู้มีอำนาจ ได้เห็นคนอื่นยอมสยบตามความปรารถนา ข้ำจินตนาการว่าราชาและราชินีคงรู้สึกแบบนี้ แก่พูดไม่กี่คำก็จู่จคนวนสงครามหรือกดประชาชนทั้งหมดให้กลายเป็นทาสได้ นี่คงเป็นสิ่งที่ข้ำจินตนาการไว้ตอนยังเด็กสินะ ขณะคุกเข่าอยู่บนบันไดบ้านหลังเก่า แก่ลิ่งทำเป็นสวมมงกุฎหนักอึ้งบนศีรษะและมองออกไปยังทะเลผู้คนที่คุณเข่าศิโรราบ

"อาเคลีน่า ออย่า" ไวโอเล็ตตำกระซิบ ตอนนี้นางมายืนอยู่ข้างข้ำแล้ว แต่ข้ำคงจ้องกับสิ่งที่ทำจนแทบไม่รู้สีกตัว "เจ้าสอนบทเรียนให้พวกเราเพียงพอแล้ว ปล่อยไปเถอะ"

ข้ำกำหมัดแน่นขึ้นแล้วลงมือต่อ "เจ้าหยุดข้ำได้นี้" ข้ำตอบพร้อมรอยยิ้มเกร็ง "ถ้าเจ้าอยากทำจริงๆ"

ไวโอเล็ตคำไม่เถียง บางทีลึกๆ แล้วนางอาจอยากให้ข้ำทำแบบนี้ นางอยากเห็นข้ำปกป้องตัวเองได้ ดังนั้นแทนที่จะบังคับให้ข้ำหยุด นางกลับเอามือมาจับแขนข้ำไว้ เพื่อย้ำเตือนข้ำถึงคำสัญญาระหว่างเรา

"เด็กมัลเพ็คได้นั้นหนีไปแล้ว" นางพูด เสียงอ่อนโยนมาก "เก็บความโกรธของเจ้าไว้ทำเรื่องใหญ่กว่านี้ดีกว่า"

บางอย่างในเสียงของนางคงทะลุความโกรธเข้ามาได้ ทันใดนั้นข้ำก็รู้สึกเหนื่อยจากการใช้พลังมากเกินไปในคราวเดียว ข้ำปลดปล่อยชายผู้นั้นจากภาพลวงตา เขาล้มทรุดลงบนพื้นปูแผ่นหิน พลังกุ่มหน้าอกไว้ราวกับยังรู้สึกถึงเส้นใยที่บาดผิว ใบหน้าเปื้อนน้ำตาและน้ำลายเประไปหมด ข้ำถอยหลังไปหนึ่งก้าว รู้สึกอ่อนเพลีย

"เจ้าพุดลูก" ข้ำพึมพำบอกไวโอเล็ตคำ

นางเพียงแต่ถอนใจโล่งอกแล้วพยุข้ำไว้

ข้ำก้มลงไปหาหัวหน้ากลุ่มผู้ตัวสันเทา เพื่อให้เขาเห็นใบหน้าที่มีรอยแผลเป็นของข้ำได้ถนัด เขาไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมามองด้วยซ้ำ "ข้ำจะคอยจับตาคุณเจ้า" ข้ำพูด ไม่สำคัญว่าพุดจริงหรือไม่ ในภาวะเช่นนี้ข้ำรู้ว่า

เขาจะไม่กล้าทดสอบมันแน่ๆ เขาได้แค่พยักหน้าอย่างรวดเร็วและสั้น จากนั้นก็ตะกายลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งหนีไป

คนอื่นก็ทำแบบเดียวกัน เสียงฝีเท้าคังก้องไปตามถนนจนเลี้ยวหัวมุม จากนั้นก็ถูกกลืนหายไปกับเสียงผู้คนในงานเทศกาล เมื่อพวกนั้นไปแล้ว ข้าก็ถอนใจ ความกล้าหาญถูกใช้หมดสิ้น ข้าหันไปหาไวโอเล็ตค่านางคูซิดเซียจนน่ากลัว มือนางจับมือข้าไว้แน่นมากจนนิ้วของเราเปลี่ยนเป็นสีขาว เรายืนอยู่ด้วยกันบนถนนที่ตอนนี้เงียบเชียบ ข้าส่ายหน้า

เด็กมัลเพ็คโค้ที่เราช่วยไว้ไม่ใช่แม่จีโอโน้ เขาไม่ใช่ชนเหมือนมนุษย์หรือต่อให้ใช่ก็หนีไปแล้ว ข้าถอนใจ จากนั้นก็ถูกเขาลงแล้วยันตัวไว้กับพื้น เหตุการณ์ทั้งหมดทำให้รู้สึกขมขื่น *ทำไมเจ้าไม่ฆ่าเขา* เสียงกระซิบในหัวถามอย่างหงุดหงิด

ข้าไม่รู้ว่าจะได้อยู่กันตรงนี้นานแค่ไหน ก่อนจะสะดุ้งเพราะเสียงพุดแผ่วเบาอู้จากเหนือศีรษะ

"ทำดีไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาเลยนะ" เสียงนั้นว่า

เสียงนี้คุ้นหูอย่างประหลาด ข้ามองขึ้นไปยังอาคารชั้นบนรอบตัวเรา แต่ยากจะแยกแยะอะไรได้ในความมืดเช่นนี้ ข้าก้าวถอยออกไปอยู่กลางถนน เสียงงานฉลองยังคงแว่วมาไกลๆ

ไวโอเล็ตค่านางจับมือข้า สายตาของนางจับอยู่บนระเบียบผังตรงข้าม "เขา" นางกระซิบ เมื่อข้ามองไปก็เห็นร่างสวมหน้ากากยื่นพิงขอบหินอ่อนของระเบียบแห่งนั้นอยู่ กำลังมองเราเจี๊ยบๆ เขาคือเจ้ามือผู้ชวนเราเล่นพนันนั่นเอง

น้องสาวเอนตัวเข้าหาข้า "เขาคือชนเหมือนมนุษย์ เขาคือคนที่ข้าสัมผัสผลงานได้"

ความอ่อนแอของชีวิตก็คือ
ผู้สวมหน้ากากมักพูดความจริงมากกว่าผู้ไม่สวม

- งานเลี้ยงสวมหน้ากาก, โดย ชัลวาโตเร ลัซโซนา

อาเตลีน่า อามูเตรุ

เขาไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเมื่อเห็นเรามองคอบ

เขายังคงยืนฟังฉันแล้วปลดพิณลูทที่สะพายหลังมาคิดสาย
สองสามเส้นด้วยท่าทีเคร่งขรึมราวกับกำลังปรับเสียง จากนั้นก็ถอดหน้ากาก
คอคโตเรออกพร้อมกับร้องคำรามอย่างรำคาญ เปียยาสีเข้มหลายสิบ
เส้นทั้งตัวลงมารอบป่า ชูดยาวหลวมและปลดกระดุมลงมาถึงกลางอก
เขาสวมกำไลทองอันหนาเรียงเป็นคืบที่แขนทั้งสองข้าง ดูวาวแวบตัดกับ
ผิวสีทองแดง ข้ายังเห็นหน้าเขาไม่ชัด แต่ถึงอยู่ห่างกันขนาดนี้ก็เห็นตา
สีน้ำผึ้งเข้มที่ดูสว่างเรืองในความมืด

"ข้าเฝ้ามองพวกเจ้าสองคนเดินมาท่ามกลางผู้คน" เขาพูดต่อพร้อม
รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ สายตามองไวโอเล็ตต้า "เป็นไปได้ที่จะมองข้ามคน
แบบเจ้า ร่องรอยของหัวใจที่แตกสลายด้วยน้ำมือเจ้าทั้งยาวและปวดร้าว
ยิ่ง ถึงอย่างนั้นข้าก็มั่นใจว่ายังมีคนอีกมากมายที่ยินดีสยบแทบเท้าเจ้า ขอ
แค่ได้มีโอกาสชนะใจเจ้า"

ไวโอเล็ตต้าขมวดคิ้ว "ต้องการบอกอะไรกันแน่"

"เจ้าสวย"

ไวโอเล็ตต้าหน้าแดงก่ำ ข้าก้าวเข้าไปใกล้ระเบียบงแห่งนั้นมากขึ้น

"เจ้าเป็นใคร" ข้าทะโกณถามเขา

เสียงนี้ตกกลายเป็นท่วงทำนองเมื่อเขาเริ่มบรรเลงเพลง มันทำให้ข้าเสียสมาธิ แม้ดูเหมือนไม่เอาจริง เขากลับเล่นดนตรีอย่างมีฝีมือ ฝีมือสะกดจิต มีสถานที่แห่งหนึ่งหลังบ้านเก่าของเราที่เข้ากับไวโอลิต์คำเคยไปซ่อนในโพรงไม้ เมื่อลมพัดผ่านใบไม้ก็เหมือนเสียงหวัหระดังแว่วมา เราจะจินตนาการว่าเป็นเสียงหวัหระของเทพเจ้าที่กำลังสนุกสนานกับยามบ่ายฤดูใบไม้ผลิที่อากาศเย็นสบาย คนตรีของบุคคลลิลกลับผู้นี้ทำให้ข้านึกถึงเสียงนั้น นิ้วของเขาคลิยสายพิณลูตอย่างคล่องแคล่ว บทเพลงนี้มีท่วงทำนองที่เป็นธรรมชาติ ไม่ต่างจากอาทิตย์อัสดง

ไวโอลิต์คำเหลือบมองข้า ข้ารู้ทันทีว่านี่คือบทเพลงคันสค์ที่เขาแต่งขึ้นมาในคอนนั้นเอง

เขาล่อเจ้าให้ตกหน้าผาลงทะเลได้ด้วยคนตรีจากพิณลูตของเขา

"ส่วนเจ้า" เด็กหนุ่มพู่กระหว่างไนต์ ความสนใจย้ายจากไวโอลิต์คำมาที่ข้า "เจ้าทำได้อย่างไร"

ข้ากะพริบตามองเขา ยังตกอยู่ในภวังค์ "ทำอะไร" ข้าถามกลับ

เขาหยุกไปนานพอจะเหลือบมองข้าด้วยสายตาหงุดหงิด "โอ๊ย! เทพเจ้าช่วย อย่ามาทำไขสือเลยนะ" เสียงของเขายังคงเรียบเรื่อยขณะเล่นพิณลูตไปด้วย "เห็นได้ชัดว่าเจ้าเป็นชนเหนือมนุษย์ แล้วเจ้าทำได้อย่างไรเล่า ทั้งเส้นใยเลือดและมีคนนั้น"

ไวโอลิต์คำพยักหน้าให้ทีหนึ่งก่อนข้าจะพูดต่อ "ข้ากับน้องตามหาใครคนหนึ่งมาหลายเดือนแล้ว" ข้าบอก

"จันรี ไม่ยักรู้ว่าแผนพนันของข้าได้รับความนิยมขนาดนี้"

"เรากำลังตามหายุวชนเหนือมนุษย์ชื่อแมจิอาโน"

เขาหยุกพูดแล้วเล่นไนต์ซุคหนึ่งอย่างรวกเร็ว นิ้วเหมือนลอยพลัวไปตามสายพิณลูตจนกลายเป็นภาพพร่ามัว แต่เสียงกลับคมชัดสมบูรณ์แบบเขาเล่นอยู่คู่หนึ่งแต่เหมือนนานมาก มีเรื่องราวในไนต์เหล่านี้ขณะที่เขาร้อยเรียงออกมาเป็นท่วงทำนอง มันสื่อถึงบางอย่างที่ร่าเริง โหยหา อาจ

นำขึ้นด้วยซ้ำ เหมือนเป็นมุกตลกกลับ ข้าอยากให้เขาตอบคำถาม แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่อยากให้เขาหยุคเล่น

ในที่สุดเขาก็หยุคแล้วมองข้า "ใครคือแมจีโอโน"

ไวโอเล็ตคำทำเสียงฮึคฮัค ส่วนข้าอดไม่ได้ที่จะกอดคอแล้วสูดดมทุกอย่างไม่อยากเชื่อ "เจ้าต้องเคยได้ยินเรื่องของแมจีโอโนแน่ๆ" น้องสาวของข้าพูด

เขาหันหน้าไปด้านข้างแล้วยิ้มหวานให้ไวโอเล็ตคำ "ถ้าเจ้ามาที่นี่เพื่อถามหาคนในจินตนาการละก็ ที่รักจ๋า เจ้าก็เสียเวลาเปล่าแล้วละ แมจีโอโนที่ข้าเคยได้ยินเป็นแค่คำพูดของแม่ๆ ให้ลูกยอมพูดความจริงเท่านั้นแหละ" เขาโบกมือข้างหนึ่งในอากาศ "เจ้าก็รู้นี้ ถ้าไม่เลิกโกหกละก็ แมจีโอโนจะมาขโมยลิ้นของเจ้า ถ้าไม่บูซาเทพเจ้าอย่างเหมาะสมในวันเซเปียน แมจีโอโนจะกินสัตว์เลี้ยงของเจ้า"

ข้าอ้าปากจะพูดบางอย่าง แต่เขาพูดต่อเหมือนกำลังสนทนากับตัวเอง "แค่นั้นก็น่าจะเป็นบทพิสูจน์ที่เพียงพอแล้ว" เขาพูดพลางยกไหล่ "กินสัตว์เลี้ยงนำขยะแขยงจะตาย ขโมยลิ้นก็ไร้มารยาทสิ้นดี ใครจะทำแบบนั้นได้ลง"

ความไม่มั่นใจสายเล็กๆ คืบคลานเข้ามาในอกข้า ถ้าเขาพูดความจริงล่ะ ที่แน่ๆ คือเขาดูไม่เหมือนเด็กหนุ่มจากเรื่องเล่าทั้งหลายเลย "เจ้าคุมแผนพจน์อย่างไรถึงชนะบ่อยนัก"

"อ้อ! เรื่องนั้น" เด็กหนุ่มบรรเลงเพลงต่อไปอีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็หยุคกะทันหัน โน้มตัวลงมาหาเรา แล้วยกมือทั้งสองข้างขึ้น เขายิ้มอีกครั้ง เผยฟันขาววับ "เวทมนตร์หรือแมจิกงิล่ะ"

ข้ายิ้มตอบ "เจ้าหมายถึงลูกเล่นของแมจีโอโนนะรี"

"นั่นเป็นที่มาของคำนี้รี" เขาถามอย่างอารมณ์ดีก่อนกลับไปยืนฟังผนังอีก "ก็ไม่วู้สินะ" นิ้วของเขาเจอสายพินสุทแล้วเล่นต่อ ข้าดูออกว่าเขาเริ่มหมดความสนใจในตัวเรา "ไม่มีอะไรมากไปกว่าความว่องไวของมือหรือที่รัก กลของแสง ภาพลวงตาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ แล้วก็ความ

ร่วมมือของผู้ช่วย เขาคงซ่อนตัวอยู่ตรงไหนสักแห่ง เด็กโง่เอ๊ย คงกลัวจนสติแตกไปแล้วละ ข้าเตือนไว้แล้วว่าอย่าหนี" เขาชะงัก "นั่นคือสาเหตุที่ข้ามาพบกับเจ้าในตอนนี้ ข้าอยากขอโทษพวกเจ้าทั้งคู่ที่ช่วยเขาไว้ ตอนนี้ข้าจะปล่อยให้พวกเจ้าได้เพลิดเพลินกับคำคินนี้ต่อไป ขอให้โชคดีในการตามหายุวชนเหนือมนุษย์ของพวกเจ้านะ"

เด็กมัลเพ็คได้คนนั้นร่วมมือกับเขามาตลอด ข้าสูดหายใจลึกบางอย่างเกี่ยวกับวิธีการพูดคำว่า ยุวชนเหนือมนุษย์ ของเขากระตุ้นความทรงจำในอดีต เสียงของเขาคั่นหูจริงๆ ข้ารู้ว่าเคยได้ยินมาก่อน แต่ที่ไหนนะ ข้าหมดคิด พยายามค้นความทรงจำ ที่ไหน ที่ไหน...

แล้วข้าก็นึกได้

เพื่อนนักโทษของข้านั่นเอง ตอนที่หน่วยพิทักษ์นครจับข้าไปขังไว้ในคุกใต้ดิน มีนักโทษอื่นๆ อีกคนในห้องขังติดกัน เสียงที่เหมือนร้องเพลงปนหัวเราะคิกคักนี้เป็นของคนที่ข้าเคยคิดว่าเสียสติหลังจากโดนขังมานานเกินไป

นี่เจ้า พวกเขາบอกว่าเจ้าคือยุวชนเหนือมนุษย์ เป็นความจริงหรือเปล่า

เขาคงเห็นว่าข้าทำอะไรได้ จึงหยุ่เล่นพิณลูตอีกครั้ง "เจ้าทำหน้าพิลึกมาก" เขาพูด "เนื้อแกะเสียบไม้ย่างทำพิษเอาใช่ไหม ข้าก็เคยโดนครั้งหนึ่ง"

"เราเคยอยู่คุกเดียวกัน"

เขาชะงักเมื่อได้ยินคำพูดนี้ ตัวแข็งไปเลย "ว่าไงนะ"

"เราเคยอยู่คุกเดียวกัน ที่เมืองคาลิเย เมื่อหลายเดือนก่อน เจ้าต้องจำได้แน่ ข้าจำเสียงเจ้าได้" ข้าสูดหายใจลึกพลางทบทวนความทรงจำ "ข้าจะโดนเผาในวันนั้น"

เมื่อข้าหรีตมองเขาในความมืด ก็เห็นเขาหยุ่ขลุ่ยไปแล้ว เขาหันมาจ้องข้าเขม็ง

"เจ้าคืออาเคลลีน่า อามูเตรู" เขาพึมพำกับตัวเอง สายตากวาดมอง

ใบหน้าข้าด้วยความสนใจที่ถูกจุดขึ้นมาอีกครั้ง "ใช่จริงๆ ใช่เจ้าจริงๆ ข้า น่าจะสัมผัสได้แท้ๆ"

ข้าพยักหน้า ครู่หนึ่งที่นึกสงสัยว่าอาจบอกเขามากเกินไป เขารู้หรือเปล่าว่าหน่วยพิทักษ์นครต้องการตัวเรา จะเกิดอะไรขึ้นหากเขาคัดสินใจส่งมอบเราให้ทหารเมอร์รุตัส

เขามองข้าอยู่นานเหมือนหลายชั่วโมง "วันนั้นเจ้าช่วยชีวิตข้าไว้" เขาพูดต่อ

ข้าขมวดคิ้วด้วยความงุนงง "อย่างไรกัน"

เขายิ้มอีกครั้ง แต่คราวนี้แตกต่างจากยิ้มหวานที่มอบให้ไวโอเล็ตต้า ไม่ ข้าไม่เคยเห็นรอยยิ้มแบบนี้มาก่อน เหมือนแมวและทำให้ทางคาหยิ ครู่หนึ่งที่มันทำให้เขาคู่และเถื่อน ปลายเขี้ยวราวกับ มันเปลี่ยนใบหน้าที่เขาไปทั้งหมด กลายเป็นคนที่ดูคุกคามและมีเสน่ห์ไปพร้อมกัน ตอนนี้ความสนใจทั้งหมดของเขาพุ่งเหวี่ยงอยู่ที่ข้า ราวกับไม่มีอะไรอื่นในโลกใบนี้อีกแล้ว เขาคู่เหมือนลึ้มไวโอเล็ตต้าไปสนิทใจ ข้าไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่รู้สึกว่่าเกมเริ่มแดง

เขาจ้องข้าโดยไม่กะพริบตาพลางฮัมเพลงคลอเสียงพิณลูตไปด้วย จากนั้นก็มองไปทางอื่นแล้วพูดอีกครั้ง "ถ้าเจ้ากำลังตามหาแม่จิอาโน่ ควรไปเสี่ยงโชคที่โรงอาบนํ้าร้างทางใต้ของเมอร์รุตัสนะ มันคืออาคารที่เคยได้ชื่อว่าโรงอาบนํ้าน้อยแห่งเบเอสต้า ไปที่นั่นพรงนี้เข้าตอนแสงแรกแตะขอบฟ้า ข้าได้ยินว่าเขาชอบเจรจาสถานที่เป็นส่วนตัว" เขาขยับขึ้นมาหนึ่งนิ้ว "แต่ขอเตือนไว้เลยนะ เขาไม่รับคำสั่งจากใครทั้งนั้น หากเจ้าอยากคุยกับเขา ก็จะต้องมีเหตุผลที่ดี"

ก่อนข้าหรือไวโอเล็ตต้าจะได้พูดอะไรตอบได้ เขาก็ดันตัวจากผนังของระเบียงแห่งนั้น หันหลังแล้วหายเข้าไปในตัวอาคาร

ราฟาเอล ลอเรนซ์ เบสเช็ตต์

หมอกยามเช้าครู่

นี่คือความทรงจำของเด็กน้อยเท้าเปล่าผู้หมอบอยู่หน้าประตูบ้าน
ทรุดโทรมของครอบครัว กำลังเล่นกับกิ่งไม้ในแอ่งโคลน เขาเงยหน้าขึ้น
มองชายชราผู้เดินมาตามถนนคินของหมู่บ้าน ม้าแก่ที่ดมกลิ่นแต่กระดูก
ลากเกวียนเล่มหนึ่งตามหลัง เด็กคนนั้นหยุดเล่น เขาตะโกนเรียกแม่
จากนั้นก็ยืนขึ้นเมื่อเกวียนเข้ามาใกล้

ชายคนนั้นหยุดตรงหน้าเขา สองคนจ้องมองกัน มีบางอย่าง
เกี่ยวกับดวงตาของเด็กคนนี้อยู่บนใบหน้าผอมบาง ข้างหนึ่งอบอุ่นเหมือน
น้ำผึ้ง อีกข้างเขียวกระจ่างเหมือนมรกต แต่ยังมีอะไรมากกว่านั้นอีก
ขณะที่ชายผู้นั้นจ้องมองต่อไป ก็อดคิดไม่ได้ว่าทำไมเด็กเล็กขนาดนี้ถึงมี
สีหน้าเจนโลกนัก

เขาเข้าไปในบ้านหลังเล็กเพื่อเจรจากับแม่เด็ก ต้องกระชั้นกระຍออยู่
นาน นางไม่ยอมให้เขาเข้าบ้านจนกระทั่งเขาบอกว่ามีข้อเสนอบางอย่าง
ซึ่งอาจทำให้นางได้เงิน

"แถวนี้ไม่ค่อยมีลูกค้าที่อยากซื้อของเล็กๆ น้อยๆ หรือยาน้ำหรอก"
แม่เด็กบอกชายผู้นั้นพลางบิดมือไปมาในห้องเล็กมืดที่นางอยู่ร่วมกับลูก

อีกหกคน ชายผู้นั้นนั่งเก้าอี้ตามคำเชิญ สายตาของแม่มองไปตรงนั้นที่
ตรงนี้ที่ไม่หยุดนิ่ง "ใช้โลหิตทำร้ายเราอย่างหนัก มันพรากสามีของข้า
และลูกชายคนโตไปเมื่อปีก่อน ทั้งยังฝากคำหนีไว้กับลูกอีกสองคนของข้า
ด้วย อย่างที่ท่านก็เห็นแล้ว" นางชี้ไปยังเด็กน้อยผู้มองอยู่เงียบๆ ด้วย
ดวงตาสีเหมือนอัญมณีกับพี่ชายของเขา "หมู่บ้านนี้ยากจนมาตลอด แต่
ตอนนี้ใกล้ล่มสลายเต็มทีแล้ว"

เด็กน้อยสังเกตว่าดวงตาของชายผู้นั้นมองมาทางเขาอีก ครั่งแล้ว
ครั่งเล่า "แล้วเจ้าอยู่ได้ไหมเมื่อไม่มีสามี" ชายผู้นั้นถาม

แม่ส่ายหน้า "ข้าพยายามทำงานในไร่นา ขายสมบัติของเราไป
บางส่วน แป้งขนมปังน่าจะเพียงพอไปอีกสองสามสัปดาห์ แต่ก็โคนมอด
กินไปเยอะ"

ชายผู้นั้นรับฟังโดยไม่พูดอะไร เขาไม่สนใจพี่ชายผู้มีคำหนีของ
เด็กน้อย เมื่อแม่พูดจบ เขาก็เอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วพยักหน้า "ข้า
ทำงานส่งของระหว่างเมืองท่าเอสเท็นเซียกับกัมปาญี ข้ามีอะไรจะถาม
เจ้าสักหน่อยเกี่ยวกับลูกชายคนเล็กสุดของเจ้า คนที่มีตาสองสีนะ"

"ท่านอยากรู้อะไร"

"ข้าจะจ่ายเงินให้เจ้าห้าเหรียญทองทาเลนต์แลกกับตัวเขา เขาเป็น
เด็กหน้าตาดี จะต้องได้ราคาสูงในเมืองท่าใหญ่ๆ แน่"

เมื่อแม่เงยบึ้งไป ชายผู้นั้นก็พูดต่อ "มีสำนักมากมายในเอสเท็น-
เซียที่มีอัญมณีและสมบัติมากกว่าที่เจ้าเคยคิดฝัน สถานที่เหล่านั้นคือโลก
แห่งความมั่งคั่งและการค้าและความสุข พวกเขาคือการเลื้อยใหม่อยู่
เสมอ" เมื่อพูดจบก็พยักหน้าให้เด็กน้อย

"ท่านหมายความว่าอะไรจะไปขายช่อง"

ชายผู้นั้นก้มลงมองเด็กน้อยอีกหน "ไม่ใช่ เขาคุตกินไปสำหรับ
ช่อง" เขาโน้มตัวเข้าไปใกล้สตรีผู้นั้นมากขึ้นแล้วพูดเบาๆ "ลูกผู้มีคำหนี
ของเจ้าจะประสบชะตากรรมยากลำบากถ้าอยู่ที่นี้ ข้าได้ยินเรื่องเล่าเกี่ยวกับ
หมู่บ้านอื่นที่ไล่เด็กไปอยู่ป่า เพราะกลัวว่าจะนำโรคและโชคร้ายมาให้"

ทุกคน ข้าเคยเห็นพวกเขาเผาทหารทั้งเป็นตามถนน มันจะเกิดขึ้นที่นี่ด้วย"
"ไม่หรอก" หญิงผู้นั้นตอบเสียงแข็ง "ชาวบ้านแถวนี้ยากจนแต่เป็นคนดี"

"สภาพจนตรอกถึงความชั่วร้ายในตัวมนุษย์ทุกคนออกมา" ชายผู้นั้นพูดพลางยักไหล่

สองคนเถียงกันจนฟ้าเริ่มมืด แม่ยังคงปฏิเสธข้อเสนอง

เด็กน้อยรับฟังเงียบๆ พลางครุ่นคิด

เมื่อตกกลางคืนในที่สุด เขาก็ลุกขึ้นแล้วจับมือแม่ไว้โดยไม่พูดอะไร
จากนั้นเขาก็บอกว่าจะไปกับชายผู้นั้น แม่ตอบเขา บอกว่าทำแบบนั้นไม่ได้
แต่เขาไม่ยอมแพ้

"ทุกคนจะอดตาย" เขาพูดเสียงอ่อนโยน

"เจ้ายังเด็กเกินกว่าจะเข้าใจว่ากำลังเสียสละอะไรบ้าง" แม่ของเขาเอ็ด

เขาเหลือบมองพี่น้องที่เหลือ "ไม่เป็นไรหรอกแม่จ๋า"

แม่มองลูกชายผู้คงาม ชื่นชมดวงตาของเขา และเอามือลูบผม
สีคางของเขา นิ้วของนางเหยี่ยเส้นผมสีชมพูไฟร์สไคสเล่น นางดึงเขามาใกล้
แล้วร้องไห้ กอดเขาไว้เนิ่นนาน เขากอดตอบ รู้สึกภูมิใจที่ได้ช่วยแม่ทั้งที่
ไม่รู้จักความหมายแท้จริงของมัน

"ลึบสองทาเลนต์" นางบอกชายผู้นั้น

"แปด" เขาค่อรอง

"ลึบ ข้าจะไม่ยอมสละลูกชายเพื่อเงินน้อยกว่านั้น"

ชายผู้นั้นเงียบไปพักหนึ่ง "ลึบ" เขาคกลง

แม่เจรจากับชายผู้นั้นเบาๆ อยู่สองสามคำ จากนั้นก็ปล่อยมือ
ลูกชาย

"เจ้าชื่ออะไร เด็กน้อย" ชายผู้นั้นถามขณะช่วยพยุงเขาขึ้นเกวียน
อ่อนแอ

"ราฟาเอล ลอเรนซ์ เบสเชิร์ด" เสียงของเด็กเกรงขาม ดวงตายัง

คงจับจองบ้าน เขาเริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมาแล้ว แม่จะไปเยี่ยมเขาบ้างไหมนะ
นี่แปลว่าเขาจะไม่ได้เจอครอบครัวอีกเลยใช่ไหม

"อืม...ราฟาเอล" ชายผู้นั้นว่าพลางใช้แสตลับท้ายม้า เขาเอา
ขนมปังก้อนหนึ่งกับชีสให้เด็กชายเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ "เจ้าเคยไป
เมืองหลวงเคเน็คตร้าหรือไม่"

สองสัปดาห์ต่อมา ชายผู้นั้นก็ขายเด็กชายให้สำนักฟอรันาค้าแห่ง
เอสเทินเซียในราคาสามพันเหรียญทองทาเลนต์

เปลือยกายของราฟาเอลกระพือ จากนั้นเขาก็ลืมตาเจอแสง

อ่อนจางยามรุ่งสางที่ส่องเข้ามาทางหน้าต่าง หิมะกำลังตกลงอยู่ข้างนอก

เขาขยับตัว แม้แต่เตาผิงที่มีเปลวไฟวูบวาบและผ้าขนสัตว์ที่ซ้อน
ทับกันอยู่บนเตียงก็ยังไม่เพียงพอไล่อากาศหนาวเย็นจับใจ ราฟาเอลขนลุก
เพราะความหนาว เขาดึงผ้าขนสัตว์ขึ้นไปถึงคางอีกครั้งแล้วพยายามหลับ
ต่อ แต่สองสัปดาห์บนเรือที่แล่นฝ่าพายุจากเคเน็คตร้าขึ้นเหนือมาเบลเคน
กำลังส่งผล ร่างกายของราฟาเอลปวดเมื่อยจากการเดินทาง ปราสาท
ฤดูร้อนของราชินีเบลเคนทั้งหนาวและชื้น ไม่เหมือนห้องโถงหินอ่อน
เปล่งประกายและสวนอุ่นไอแดดในเอสเทินเซีย เขาไม่คุ้นกับฤดูร้อนที่
หนาวเย็นแบบนี้ พวกมิดลันคนอื่นๆ คงประสบปัญหาในการนอนเช่นกัน

หลังจากผ่านไปพักหนึ่งเขาก็ถอนใจ คิงผ้าขนสัตว์ออกไปแล้วลุก
จากเตียง แสงส่องร่างเห็นหน้าท้องที่แบนราบ กล้ามเนื้อกระชับ และ
ลำคอระหง เขาเดินด้วยผ้าเท้าเสียบกริบไปปลายเตียงตรงที่พาดเสื้อยาว
ไว้ เขาเคยสวมเสื้อตัวนี้มาแล้วเพราะเป็นของขวัญจากสตรีชั้นสูงชาว
เคเน็คตร้าเมื่อหลายปีก่อน คัชเซสส์แห่งกัมปาญีหลงใหลราฟาเอลมาก
จนทุ่มเทเงินทองมากมายเพื่อสนับสนุนพวกมิดลัน ยิ่งลูกค้ำมีอำนาจมาก
เท่าไรก็ยิ่งพยายามทุ่มเทความรักของเขามากเท่านั้น

เขานึกสงสัยว่าคัชเซสส์สบายดีหรือไม่ หลังจากพวกมิดลันหนีออก
จากเคเน็คตร้า ก็ได้ส่งพิราบไปแจ้งข่าวบรรดาผู้สนับสนุน คัชเซสส์คือ

คนหนึ่งที่ไม่คิดต่อกลับ

ราฟาเอลสวมเสื้อยาวตัวนั้นที่ปกปิดร่างกายจากศีรษะจรดปลายเท้า เนื้อผ้าหนาหนักและหยาบกร้าน ชายเสื้อกองอยู่แทบเท้า คุระฮิระยับเมื่อต้องแสง เขาเอานิ้วสางผมดำยาว จากนั้นก็รวบเป็นมวยงามสง่าเหนือศีรษะ เส้นผมสีชมพูไฟร์บูบวบบนแสงอาทิตย์ยามเช้าอันหนาวเย็น มือของเขาจับได้แขนเสื้อเย็นๆ

ราฟาเอลนึกย้อนไปถึงคืนที่เอนโซ่มาหาในห้องนอน ตอนที่เขาเตือนเจ้าชายเรื่องอาเคลสิน่าเป็นครั้งแรก นิ้วของเขาหยุดไปครู่หนึ่ง แข็งค้างด้วยความเศร้า

ไม่มีประโยชน์ที่จะหลงอยู่กับอดีต ราฟาเอลเหลือยมองเคาเตียง จากนั้นก็ออกจากห้องด้วยฝีเท้าแผ่วเบา เสื้อยาวลากตามหลังเป็นผืนผ้ากำมะหยี่หนาหนัก

ระเบียงทางเดินมีกลิ่นอับ นี่คือการกลิ่นเหง้าขึ้นอายุหลายร้อยปีและขี้เถ้าจากคปไฟโบราณ ทางเดินสว่างขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเปิดออกไปยังสวนฤดูร้อนของปราสาท ดอกไม้มีหิมะเกาะเป็นชั้นบางๆ ซึ่งน่าจะละลายก่อนบ่าย เมื่อมองจากตรงนี้ราฟาเอลก็เห็นพื้นที่ต่ำของปราสาทและชายฝั่งหินของเบลเคนที่อยู่ไกลออกไป ลมแรงเย็นยะเยือกทำให้แก้มชา แล้วยังพัดเส้นผมมาพาดหน้าอีกต่างหาก

สายตาของเขาย้ายไปยังลานหลักด้านในประตูหน้าของปราสาท

ปกติสถานที่นั้นคงเงียบในขณะนี้ แต่วันนี้*มัลเฟิด*ได้ที่หนีจากเอสเทินเซียกระจ่ายกันไปหมด เกาะกลุ่มคุคูรอบกองไฟเล็กๆ โดยมีผ้าห่มเก่าพันตัว ต้องมี*มัลเฟิด*ได้มาถึงตอนกลางคืนอีกหนึ่งลำเรือแน่ๆ ราฟาเอลมองคุกลุ่มคนเหล่านั้นเคลื่อนไหวขยับตัว จากนั้นเขาก็หันหลังกลับเข้าไปในปราสาทเพื่อลงไปข้างล่าง

*มัลเฟิด*ได้หลายคนจากราฟาเอลได้เมื่อเขาเดินเข้าไปในลานแห่งนั้น ใบหน้าของพวกเขาส่งเสียงขึ้นทันที "หัวหน้าพวกมิดสัน!" คนหนึ่งอุทาน *มัลเฟิด*ได้คนอื่นๆ รีบตรงเข้ามาหา กระทั่งรื้อร้นอยากสัมผัสมือ

และแขนของราฟาเอล หวังจะให้เขาช่วยปลดปล่อยโลมจิตใจแม้เพียงชั่วครู่ มันกลายเป็นพิธีกรรมประจำวันไปแล้ว ราฟาเอลยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น มีคนมาขอความช่วยเหลือมากมายเหลือเกิน

สายตาของราฟาเอลหยุดอยู่ที่เด็กหนุ่มหัวล้านผู้สูงกว่าเขาเล็กน้อย ผมของเด็กหนุ่มร่วงไปหมดเพราะพิษไข้โลหิตเมื่อนานมาแล้ว เมื่อวานราฟาเอลก็เห็นเด็กหนุ่มมารออยู่ที่นี้ ราฟาเอลกวักมือเรียกเด็กหนุ่มผู้นี้ให้ก้าวมาข้างหน้า ดวงตาของเด็กคนนั้นเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ จากนั้นก็รีบเข้าไปหาราฟาเอล

"อรุณสวัสดิ์" เด็กหนุ่มพูด

ราฟาเอลมองเด็กหนุ่มอย่างตั้งใจ "อรุณสวัสดิ์" เขาตอบ

เด็กหนุ่มพูดเบาๆ ตอนนี้เขาคุ้งวลเมื่อได้โอกาสพูดกับราฟาเอล ก่อนคนอื่น "ท่านช่วยไปบ่น้องสาวข้าได้ไหม" เด็กหนุ่มถาม

"ได้สิ" ราฟาเอลตอบโดยไม่ลังเล

เด็กหนุ่มหน้าบานเมื่อได้ยินคำตอบ เขาก็เหมือนคนอื่นที่ไม่อาจละสายตาจากใบหน้าของราฟาเอล เด็กหนุ่มแตะแขนนายบำเรอหนุ่มแล้วบอกว่า "ทางนี้"

ราฟาเอลเดินตามเด็กหนุ่มไปท่ามกลางกลุ่มมัลเฟิตโต้ คำนิยามบัสตีเข้มปกลุมปลายแขนของคนหนึ่ง อีกคนมีแผลเป็นที่หูและผมสีค้ำก็แซมด้วยสีเงิน บางคนมีตาต่างสี ราฟาเอลจดจำคำนิที่เห็นไว้ในใจ เสี่ยงกระซิบดังระงมทุกหนทุกแห่งที่เขาเคลื่อนผ่าน

พวกเขาเจอน้องสาวของเด็กหนุ่มแล้ว นางนั่งคุกเข่าอยู่ที่มุมลานซ่อนหน้าไว้หลังผ้าคลุม เมื่อนางเห็นราฟาเอลเดินมาหา ก็ยิ่งขดตัวเล็กลงไปอีก แล้วหลบตา

เด็กหนุ่มก้มลงมาราฟาเอลขณะที่ทั้งสองเดินเข้าไปใกล้นาง "ผู้พิทักษ์นครจับตัวนางไปในคืนที่พวกเขาพังหน้าต่างร้านค้าในเอสเต็นเซีย" เขาพึมพำ จากนั้นก็นำตัวไปกระซิบบางอย่างที่หูราฟาเอล ขณะที่ราฟาเอลรับฟังก็พิจารณาเด็กสาวผู้นี้ไปด้วย สังเกตเห็นรอยข่วนตรงนั้น

รอยฟกช้ำตรงนี้ รอยสีค้ำอมม่วงตามขา

เมื่อเด็กหนุ่มพุกจบ ราฟาเอลก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ เขาซุกชายเสื้อยาวไว้ใต้ขาแล้วคุกเข่าลงข้างนาง คลื่นพลังของนางซัดใส่เขา เขานึกถึงความเศร้าและความกลัวหนักหน่วงท่วมทับ *ถ้าอาเคลิน่าอยู่ที่นี่* นางคงจะใช้มัน เขาระวังไม่แตะตัวเด็กสาว ตัวเขาเองเคยโดนลูกค้ำสองสามคนทำแบบนี้ในห้องนอน จนได้แผลฟกช้ำและตัวสั่นเต็ม สิ่งสุดท้ายที่เขาต้องการคือให้มือของใครสักคนมาสัมผัสผิว

ราฟาเอลนั่งเสียบอยู่นาน เด็กสาวมองเขาเงิบๆ จับจ้องใบหน้าของเขา ความตึงเครียดที่ไหล่ของนางไม่ยอมหายไป ตอนแรกราฟาเอลสัมผัสได้ถึงคลื่นความชิงชังรังเกียจเมื่อนางเห็นเขา แต่เขาไม่หลบตา

เด็กสาวเป็นฝ่ายพุกก่อน "หัวหน้าผู้พิทักษ์นครจะกดพวกเราทุกคนเป็นทาส นั่นคือสิ่งที่เราได้ยินมา"

"ใช่"

"พวกเขาบอกว่าหน่วยพิทักษ์นครคั่งค้ำยทาสรอบเอสเทินเซียแล้ว"

"เป็นความจริง"

นางคุประหลาดใจที่เขาไม่พยายามพุกปโลบใจใดๆ เลย "พวกนั้นบอกว่าหลังจากใช้งานเราจนพอใจแล้ว ก็จะทำทิ้งทั้งหมด"

ราฟาเอลเงิบ เขารู้ว่าไม่จำเป็นต้องพุกอะไรก็ตอบคำถามของนางได้

"พวกมันลั่นจะหยุคมันหรือไม่"

"พวกมันลั่นจะทำลายมัน" ราฟาเอลตอบ คำพูดนี้ฟังพิลึกเมื่อเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนของเขา เหมือนโลหะเฉือนผ้าไหม "ข้าจะจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง"

ดวงตาของเด็กสาวกวาดมองใบหน้าของเขาอีกครั้ง พิจารณาความงามละเอียดอ่อนของเขา ราฟาเอลยื่นมือให้นางแล้วรอคอยอย่างอดทน หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งนางก็ยื่นมือออกมาบ้าง นางแตะมือเขาอย่างลังเล แล้วสูดหายใจเฮือก เมื่อสัมผัสกัน ราฟาเอลก็กระตุกเส้นหัวใจของนาง

เบาๆ รับรู้ความรู้สึกปวกใจของนาง ปลอบประโลมและช่วยให้ผ่อนคลายอย่างเต็มที่ มอบความอบอุ่นเข้าไปแทนที่ความเศร้าของนาง *ข้าวรู้* น้ำตาเอ่อคลอตาเด็กสาว นางจับมือเขาไว้แน่นนาน จนในที่สุดก็ชักมือออกแล้วกลับไปอยู่ในท่าคุกคู้ก้มหน้าอีกครั้ง

"ขอบคุณท่าน" พี่ชายของนางกระซิบ คนอื่นเข้ามาออดอยู่ด้านหลัง ราฟาเอล จ้องมองด้วยความทึ่ง "นี่เป็นครั้งแรกที่นางยอมพูดหลังจากออกจากเอสเทินเซีย"

"ราฟาเอล!"

เสียงลูเซ็นค์ดังทะลุกลางปล้อง ราฟาเอลหันไปเห็นผู้บัญชาลมเดินฝ่าคนเข้ามา เกลียวผมสีทองแดงแกว่งขึ้นลงในอากาศ นางकुสมเป็นสาวเบลเคนทุกกระเปียดนิ้วเมื่ออยู่ในดินแดนบ้านเกิด ผ้าขนสัตว์หนาไหล่ออกมารอบลำคอและข้อมือ ลูกปักที่ร้อยเป็นสายกระทบกันเบาๆ อยู่ตามเส้นผม นางหยุดตรงหน้าเขา

"ข้าไม่อยากขัดจังหวะการเฝ้ายาประจำวันของท่านหรอกนะ" นางพูดพลางทำมือให้เขาตามนางไป "แต่พระนางมาถึงกลางดึกเมื่อคืนและให้พวกเราเข้าเฝ้า"

ราฟาเอลพยักหน้าบอกลามัลเฟตไค้ในลานแห่งนั้น ก่อนจะเร่งฝีเท้าตามลูเซ็นค์ไป นางकुหุคหงิดซึ่งอาจเป็นเพราะต้องตามหาเขา แถมนางยังภูแขนตัวเองไปมาไม่หยุดหย่อนด้วย "ถูกร้อนของเคเน็คตราทำให้ข้าอ่อนแอ" นางบ่นระหว่างทาง "อากาศหนาวทำให้ข้าปวดกระดูกไปหมด" เมื่อราฟาเอลไม่ตอบ นางก็พาลใส่เขา "ท่านมีเวลาร่างมากนักหรือไง" นางถาม "การทำคาปรอยมองผู้อพยพ*มัลเฟตไค้*ทุกวันไม่ช่วยให้เราตอบได้หน่วยพิทักษ์นครไค้หรอกนะ"

ราฟาเอลไม่สนใจจะมองนางด้วยซ้ำ "หนุ่มหัวล้านเป็นชนเหนือมนุษย์" เขาตอบ

ลูเซ็นค์ทำเสียงเหมือนไม่อยากจะเชื่อ "จริงรึ"

"ข้าสังเกตุไค้เมื่อวาน" เขาพูดต่อ "มีพลังงานบางเบามาก แต่ก็มี

อยู่แน่ๆ ข้าจะเรียกเขามาพบในภายหลัง"

ลูเซนต์ถลึงตามองเขา เขาเห็นสายตาไม่เชื่อของนาง ตามด้วย ความหงุดหงิดที่เขาทำให้นางประหลาดใจได้ ในที่สุดนางก็ชักไหล่ "ฮิ ท่านมีเหตุผลที่ดีเสมอเมื่อมอบความเมตตาให้คนอื่นใช่ไหมล่ะ" นางพิมพ์ "ช่างเถอะ ไม่เคลิบบอกว่าพวกเขาอยู่บนเนินเขาโน้น" ฝีเท้าของนางเร็วขึ้น

ราฟาเอลไม่ได้พูดเสริมว่าหัวใจของเขายังคงหนักอึ้งเช่นที่เป็นทุกครั้งหลังพบเจอเหล่า*มัลเฟิด*ได้ เขาอยากอยู่กับพวกนั้นนานกว่านี้ อยากช่วยมากกว่านี้ พุกไปก็เท่านั้น "ราชินีของเจ้าจะยกโทษให้ข้า" เขาบอก

ลูเซนต์ทำเสียงฮิคฮัคแล้วกอดอก แต่เบื้องหลังท่าทางเหมือนไม่ใส่ใจนี้ ราฟาเอลสัมผัสได้ว่าเส้นใยพลังงานของนางบิดอย่างเจ็บปวด ปมแห่งความปรารถนาและโหยหาที่ตั้งมั่นมานานหลายปีร่ำร้องอยากกลับไปอยู่ร่วมกับเจ้าหญิงชาวเบลเคน ลูเซนต์โดนเนรเทศจากเบลเคนมานานแค่ไหนแล้วนะ นางพรากรจากเมฟมานานเพียงใด ราฟาเอลรู้สึกเห็นใจนาง เขาแตะแขนนางครั้งหนึ่ง เส้นใยพลังงานรอบตัวนางระยิบระยับ แล้วเขาก็ว่ามันไว้ คิงพลิงของนางเพื่อลอบประโลม นางเหลือบมองเขาพร้อมกับเลิกคิ้วข้างหนึ่ง

"เจ้าจะได้เจอนาง" ราฟาเอลพูด "ข้าสัญญา ข้าขอโทษที่ทำให้เจ้าต้องรอ"

ลูเซนต์ผ่อนคลายเป็นเล็กน้อยเพราะสัมผัสของเขา "ข้ารู้"

ทั้งสองมาถึงประตูหินสูงที่เปิดออกไปยังทุ่งหญ้ากว้างใหญ่หลังปราสาท ทหารกระจายกันฝึกซ้อมอยู่ทั่วไปหมด ลูเซนต์นำทางราฟาเอลเดินอ้อมคิวงกว้างหลบทหารที่จับคู่ประลองกันอยู่ จนในที่สุดก็ถึงปราสาทไว้ด้านหลังและบุกเข้าไปในพงหญ้าสูง พวกเขาไต่ขึ้นเนินเขาเล็กๆ แห่งหนึ่ง ราฟาเอลตัวสั่นในสายลม พลังกะพริบตามองฝ่าหิมะที่กำลังตกและดึงเสื้อคลุมให้กระชับรอบไหล่

ในที่สุดเมื่อขึ้นไปถึงยอดเนินก็เห็นพวกมิกสันอีกสองคน ไมเคิลเจ้าของฉายาสถาปนิกเปลี่ยนจากเสื้อผ้าแบบเคเน็คตร้าเป็นผ้าขนสัตว์หนา

แบบเบลเคนที่ซ่อนลำคอจนมิด เขาพูดเบาๆ กับเด็กสาวผู้อยู่ข้างกาย นางคือเจ็มาหรือโจรคารผู้ยังคงคือดั่งสวมชุดกระโปรงเคเน็คตราแบบที่ชอบ แม้มีเสื้อคลุมแบบเบลเคนทับไว้อีกชั้นก็ยังตัวสั่นด้วยความหนาว ทั้งคู่เงยหน้าขึ้นจากบทสนทนาเพื่อทักทายลูเซ็นซ์และราฟาเอล

สายตาของเจ็มาอ้อยอิ่งนานกว่าเพื่อน ราฟาเอลรู้ว่านางยังคงรอข่าวเกี่ยวกับบิดาและหวังว่าราฟาเอลจะนำข่าวมาบอก แต่ราฟาเอลแค่ส่ายหน้าให้นาง บารอนซิลวาโตเรเป็นอดีตผู้สนับสนุนพวกมิดส์อีกคนที่ไม่ตอบพิราบสื่อสาร ใบหน้าของเจ็มาสลบขณะมองไปทางอื่น

ราฟาเอลหันไปสนใจคนอื่นในลานแห่งนั้น ชนชั้นสูงหยิบมือหนึ่งยืนอยู่ในวงล้อมทหารที่เรียงรายรอบขอบลาน ถ้าดูจากแขนเสื้อสีน้ำเงินเข้มก็น่าจะเป็นเจ้าชาย นอกจากนั้นยังมีเสื้อขาวตัวโตที่ข้อมือมีแถบสีทองด้วย หางของมันสะบัดไปมาในพวงหญ้าอย่างเกียจคร้าน คาหรีปรีอเหมือนจะหลับ ความสนใจของทุกคนจับอยู่ที่สองคนผู้ประลองกันกลางลาน คนหนึ่งคือเจ้าชายผู้มีผมสีทองสว่างสดใสและรอยขมวดมุ่นบนใบหน้า พระองค์แหงคามาข้างหน้า

คู่ประลองของเจ้าชายคือหญิงสาวผู้หนึ่ง ยังเป็นเด็กสาวด้วยซ้ำ นางสวมเสื้อคลุมที่ขลิบชายด้วยขนสัตว์ มีแถบสีทองเค็ดเคียวประดับอยู่บนแก้มข้างหนึ่ง ผมเป็นสีครึ่งดำครึ่งทองดกเป็นเปียสูงซับซ้อนจนดูเหมือนขนบนหลังหมาป่าคุร์รายที่กำลังลุกชัน นางหลบคาบได้อย่างง่ายดาย ยืมให้เจ้าชายทีหนึ่ง แล้วเหวี่ยงคาบของตัวเองมาปะทะ ตัวคาบสะท้อนแสงวาววับ

ไมเคิลก้าวเข้ามาใกล้ราฟาเอล "ตอนนี้พระนางเป็นราชินีแล้ว" เขาพูดเบาๆ "พระมารดาสวรรคตเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ข้าเผลอเรียกพระนางว่าเจ้าหญิง...อย่าทำผิดแบบเดียวกันล่ะ"

ราฟาเอลพยักหน้า "ขอปใจทีเถื่อน" สมเด็จพระราชินีเมฟแห่งเบลเคน เขาขมวดคิ้วขณะมองพระนางประลอง มีพลังงานอยู่รอบตัวเมฟเป็นเส้นใยพิเศษที่ต้องเป็นของชนเหนือมนุษย์อย่างแน่นอน ไม่เคยมีใคร

บอกเขาว่าเจ้าหญิงเบลเคนเป็นชนเหนือมนุษย์ แต่สัญญาณทุกอย่างชัดเจน เส้นใยระยิบระยับเป็นผืนรอบตัวพระนาง เมฟรู้ตัวหรือไม่ ทำไมเก็บเรื่องแบบนี้ไว้เป็นความลับ

จากนั้นความสนใจของราฟาเอลก็เปลี่ยนไปหาเจ้าชายองค์หนึ่งที่ชมการประลองอยู่ เจ้าชายองค์เล็กสุด เขามาวดคิ้วหนักกว่าเดิม มีพลังงานบางอย่างเกี่ยวกับเจ้าชายองค์นี้ด้วย แต่แตกต่างจากพลังงานของชนเหนือมนุษย์ที่เป็นเส้นใยมีชีวิตและอยู่ในโลกของคนเป็น เขากะพริบตาอย่างสับสน เมื่อพยายามสัมผัสพลังประหลาดนี้ พลังงานของเขาเองกลับหกดันทันที ราวกับปะทะบางอย่างที่เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็ง

เสียงคาบคิงเขากลับมาชมการประลอง เมฟเหวี่ยงคาบใส่เซษฐาองค์โตครั้งแล้วครั้งเล่า พระนางรูกไล่เขาไปจนถึงขอบวงล้อมซึ่งมีทหารยืนเฝ้าระวังอยู่ แล้วทันใดนั้นเจ้าชายก็เริ่มไต่กลับอย่างคุดัน บีบให้พระนางกลับไปอยู่กลางวง ราฟาเอลตั้งใจมอง แม้เจ้าชายสูงกว่าเมฟถึงหนึ่งฟุตได้ พระนางก็ไม่กลัวเกรงเลยสักนิด แต่กลับตะโกนท้าทายขณะโถมตัวดันคาบสู้ หัวเราะอีกครั้งแล้วหมุนตัว พระนางพยายามเล่นงานเจ้าชายตอนที่มันหันระวังตัว แต่เจ้าชายเห็นเข้าเสียก่อน ทันใดนั้นพระองค์ก็ย่อตัวลงเพื่อเล่นงานขาของเมฟ ราชีนีเห็นข้อผิดพลาดของตัวเองซ้ำเกินไปถึงล้ม

เจ้าชายยื่นคำไว้ คาบจ่อออก สายหน้าพลาทพูดว่า "ศิขึ้น แต่ยังบุกเร็วเกินไป ก่อนจะรู้ด้วยซ้ำว่าข้าจะเล่นงานตรงไหนต่อ" เจ้าชายชี้แขนตัวเองแล้วทำท่าแกว่งซ้ำๆ "เห็นนี่ไหม นี่คือนี่ที่เจ้าไม่เห็น มองหามุมให้ได้ก่อนเลือกลงมือ"

"นางเห็นนะ ออกัสติน" เจ้าชายองค์หนึ่งพูดแทรกขึ้นมาแล้วขยับตาให้เมฟ "นางแค่ตอบโต้ไม่เร็วพอ"

"ถ้าเป็นเจ้า ข้าคงหลบทันแน่" เมฟตะโกนได้ พลาทชี้คาบไปทางเซษฐาองค์รอง เจ้าชายองค์อื่นๆ หัวเราะเบาๆ กับคำตอบของพระนาง "เจ้าคงได้เดินกะเผลกกลับบ้านก่อนฟ้ามีคแน่ๆ" พระนางเก็บคาบเข้าฝัก

เดินไปภูหลังหูกุเจ้าเสือแล้วพยักหน้าให้ออกัสติน "ข้าสัญญาว่าคราวหน้าจะทำให้ดีกว่านี้ ไว้ตอนบ่ายค่อยมาฝึกกันใหม่"

ราฟาเอลมองคุณะเจ้าชายยิ้มและโค้งให้เมฟ "ได้เสมอ" พระองค์ตอบ

จากนั้นเมื่อเห็นท่าทางของเซซฐาองค์อื่นๆ พระนางก็หันมาทางพวกมิกสัน ไม่เคลือบเจิมมาคุกเข่าลงทันที ดวงตาของพระนางมองลูเซนต์ก่อนใคร สีหน้าแสดงออกว่าจำได้วูบหนึ่ง แล้วอารมณ์ศึ่มจนคล้ายก็เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดจริงจังขึ้นมาทันควัน พระนางไม่ตรัสอะไร แต่รอขณะลูเซนต์คุกเข่าโค้งคำนับ เกลียวผมตกลงมาตรงหน้า เมฟมองนางต่อไปอีกรูหนึ่ง จากนั้นสายตาก็มกล้ำก็พุ่งใส่ราฟาเอล เขาหลบขนตาลงแล้วทำตามลูเซนต์

"ฝ่าบาท" เขาพูด

พระนางเอามือข้างหนึ่งแตะค้ำคาบไว้ แก้มยังคงแดงจากการออกแรง "มองข้าสิ" พระนางสั่ง เมื่อเขาทำตามก็ทรงพูดต่อ "เจ้าคือราฟาเอล ลอเรนซ์ เบสเช็คไซไซไหม เจ้าเป็นผู้ส่งสารไซไซไหม"

"ใช่แล้ว ฝ่าบาท"

เมฟมองเขาอยู่ครู่หนึ่ง ดูเหมือนพิจารณาดวงตาสีเขียวเหมือนฤดูร้อนข้างซ้ายแล้วย้ายมายังดวงตาสีทองเหมือนน้ำผึ้งข้างขวา ฟันของพระนางวาววับเมื่อยิ้มกว้าง "เจ้าคงเหมือนที่เขาเล่ากัน ชื่อไพเราะเหมาะกับใบหน้าสวย"

ราฟาเอลปล่อยให้ตัวเองหน้าแดง อีียงกอนิดๆ ในท่ากุ่มเคยที่กำกับลูกค้าเสมอ "ท่านให้เกียรติข้ามากเกินไปแล้วฝ่าบาท ข้าดีใจที่ชื่อเสียงเดินทางมาไกลถึงเบลเคน"

เมฟมองเขาอย่างใช้ความคิด "เจ้าเป็นที่ปรึกษาซึ่งเจ้าชายเอ็นโซไว้วางใจที่สุด เขาพูดถึงเจ้าดีมาก ตอนนี้ข้าเห็นแล้วว่าเจ้าขึ้นมาเป็นหัวหน้าสมาคมมิกสันแทนเขา ขอแสดงความยินดี"

หัวใจของราฟาเอลเต้นเร็วขึ้นขณะพยายามمينความรู้สึกใจหายที่

เกิดขึ้นทุกครั้งยามไค์ยีนซีเอินโซ่ "มันไม่ใช่เรื่องที่ข้ายีนซี" เขาตอบ

สายตาของเมฟอ่อนลงไปครู่หนึ่ง บางทีอาจนึกถึงการสวรรคตของพระมารดา ดูเหมือนมีอย่างอื่นเกี่ยวกับการตายของเอินโซ่ที่ทำให้พระนางสนใจ ราฟาเอลสัมผัสได้ถึงอารมณ์ที่ผ่านมาแควบเคียวในหัวใจ แต่พระนางกลับไม่พูดถึงมัน ทำให้เขานึกสงสัย "จริงแท้" พระนางพูดในที่สุด

ออกัสตินกระซิบบางอย่างที่หูเมฟ ราชินีสาวโน้มตัวไปหา แม้สายตายังคงจับจ้องราฟาเอล เขาก็รู้สึกได้จากการเปลี่ยนแปลงของพลังงานว่าพระนางอยาก มองดูเขามากกว่า "การสิ้นพระชนม์ของเจ้าชายเอินโซ่ไม่ส่งผลดีต่อข้าเลย เพราะข้าหวังว่าเราจะเปิดการค้าระหว่างเคเน็คตร้ากับเบลเคนขึ้นมาใหม่ มันไม่ส่งผลดีต่อเจ้าเช่นกัน ผู้ส่งสาร เพราะทำให้สมาคมมีคัลสันไร้ผู้นำ แต่ราชาเองก็สวรรคต จูเลียตคำขึ้นมากบฏครองแทน แถมยังมีมัลเพ็คไค์ผู้ลี้ภัยเดินทางมาถึงประเทศของข้าไม่วันวัน"

"พระองค์ทรงเมตตารับพวกเราไว้ ฝ่าบาท"

"ไร้สาระน่า" เมฟโบกมืออย่างไม่ใส่ใจให้ทุกคนยืนขึ้นได้ หลังจากนั้นพระนางก็ผิวปากเรียกม้า เสือขาวลุกขึ้นจากทรงที่หมอบอยู่แล้วเดินช้าๆ มาอยู่ข้างกายพระนาง "เทพเจ้าทรงบันดาลให้เกิดไข้โลหิตนะ ราฟาเอล" พระนางตรัสขณะทุกคนปีนขึ้นอาน "คังนั้นเทพเจ้าจึงทรงสร้างผู้มีคำหั้นและชนเหนือมนุษย์ด้วย การฆ่าบุตรแห่งเทพเจ้าถือเป็นการดูหมิ่นพระองค์" เมฟแตะสันเท้าที่สีข้างม้าทรง จากนั้นก็เริ่มเดินนำพวกมันขึ้นเนินเขาที่สูงขึ้นไปอีก "แต่ข้าไม่ได้ต้อนรับพวกเจ้าเพราะความเมตตา ตอนนี้อยู่สมาคมมีคัลสันอ่อนแอ หัวหน้าตาย และข้าไค์ยีนซีเชื่อว่ามิสมาชิกคนหนึ่งหักหลังไปเข้ากับหน่วยพิทักษ์นครด้วย ผู้อุปถัมภ์ก็เลิกราหณีไป หรือไม่ก็โดนจับไปฆ่าหมดแล้ว"

"ยกเว้นพระองค์" ราฟาเอลพูด "ฝ่าบาท"

"ยกเว้นข้า" พระนางเห็นด้วย "ข้ายังสนใจเคเน็คตร้าอยู่"

ราฟาเอลขี่ม้าต่อไปเรื่อยๆ ขณะราชินีสาวนำทางเลาะริมผาสูง

คลื่นสาคชัคหินต่ำลงไปด้านล่าง "พระองค์ให้เราเข้าเฝ้าที่นี่เพื่ออะไร" เขาถาม

"ข้าอยากให้คุณบางอย่าง" เมฟนำทางต่อไปอีกครู่หนึ่ง จนกระทั่งมาถึงบริเวณที่แผ่นดินโค้งงอเข้ามาจนกลายเป็นที่กำบังจากกระแสลมแรง เมื่อถึงตรงนี้พวกเขาก็เข้ามาเข้าไปใกล้ขอบมากจนราฟาเอลเห็นทั่วทั้งอ่าว

ภาพด้านล่างน่าตื่นตาตื่นใจ ลูเซ็นต์ผู้อยู่ด้านหลังสุดหายใจเฮือก

เรือรบเบลเคนหลายร้อยลำกระจายกันอยู่ริมผาของอ่าว ทะเลสีขุ่นลงเรือให้รู้ณขณะนั้นหีบต่างๆ ขึ้นเรือ เรือเรียงรายไกลออกไปตามแนวหน้าผาจนหายลับสูญสาตา

ราฟาเอลหันมาหาเมฟ "พระองค์วางแผนจะบุกเคเน็คคราวนี้หรื"

"ถ้าเจ้าชายรัชทายาทผู้เป็นมัลเฟ็คได้ไม่ได้ครองบัลลังก์ ข้าก็จะครองเสียเอง" เมฟชะงักแล้วพิจารณาใบหน้าของราฟาเอลเพื่อคุุปฏิกริยาของเขา "แต่ข้าต้องการความช่วยเหลือจากเจ้า"

ราฟาเอลนั่งเสียบบนหลังม้า ครึ่งลำสุดท้ายที่พวกเบลเคนทำสงครามกับเคเน็คตร้าผ่านมาเกินหนึ่งร้อยปีแล้ว ถ้าเอ็นโซได้มาเห็นเรื่องนี้จะคิดอย่างไร เขาจะยอมส่งมอบมงกุฎให้ราชินีต่างแดนนี้หรื มันไม่สำคัญแล้ว เขาริบเตือนตัวเอง เพราะเอ็นโซตายแล้ว

"พระองค์ต้องการให้ช่วยอะไร" ราฟาเอลถามหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง

"ข้าได้ยินว่ามาสเตอร์เทเร็น ซานโตโรอยู่เบื้องหลังการสวรรคตของราชา" เมฟตอบ "เป็นความจริงหรืไม่"

"จริง"

"เขาทำเช่นนั้นด้วยเหตุใด"

"เพราะเขาคดหลุมรักราชินีจูเลียคต้า พระนางเก็บเขาไว้ข้างกาย เพราะต้องการความช่วยเหลือจากเขา นอกเหนือจากเหตุผลอื่นๆ อีกมากมาย"

"อา...คนรักสินะ" เมฟพูด เมื่อได้ยินเข้า ดวงตาของลูเซ็นต์ก็มอง

ไปทางราชินีครู่หนึ่ง ก่อนจะมองไปทางอื่นอีกครั้ง "พระนางยังสาว มือใหม่ และอ่อนหัด จำต้องการให้หน่วยพิทักษ์นครและกองทัพบกของพระนางอ่อนแอ เจ้าจะทำอะไรเพื่อช่วยข้าในเรื่องนี้ได้บ้าง"

สีหน้าของราฟาเอลมุ่มม่น "จูเลียศคำทรงอำนาจเมื่อมีเทเร็นอยู่ข้างกาย" เขาบอก ขณะพูดก็สบตาสมาชิกมีคส์สันไปด้วยทีละคน "แต่เทเร็นยังเชื่อมั่นในบางสิ่งที่เหนือกว่าองค์ราชินี เขาเชื่อว่าตัวเองได้รับบัญชาจากเทพเจ้าให้มากกว่าลาง^{มัลเพ็คโต้} หากเราทำลายความเชื่อมั่นระหว่างสองคนนั้นแล้วทำให้แตกคอกันได้ การบุกครั้งนี้ก็จะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากขึ้น หากจะทำให้สองคนนี้แตกคอกัน ก็ต้องหาทางให้เทเร็นขัดคำสั่งราชินีให้ได้"

"เขาไม่มีวันทำแบบนั้นหรอก" จูเซนต์พูดแทรกขึ้นมา "ไม่เคยเห็นตอนเทเร็นอยู่กับจูเลียศคำหรือ เคยได้ยินเขาพูดถึงพระนางไหมล่ะ"

"จริง" ไมเคิลเห็นด้วย "เทเร็นเชื่อฟังราชินีเหมือนสุนัข เขายอมตายดีกว่าทำให้พระนางเสียหน้า"

แม้แต่เริ่มมาผู้เรียบมาตลอดก็ยังเปิดปากพูด "หากท่านอยากให้พวกเขาแตกคอกัน เราก็ต้องเข้าไปในเมืองให้ได้" นางพูด "ตอนนี้เกือบเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้าเมืองเอสเท็นเซีย ^{มัลเพ็คโต้}ทุกคนถูกผลักดันออกนอกกำแพงเมือง หน่วยพิทักษ์นครเฝ้าระวังถนนทุกสาย เราข้ามกำแพงหรือเข้าประตูเมืองไม่ได้ ต่อให้มีอำนาจพิเศษของจูเซนต์ช่วยก็เถอะ มีทหารมากเกินไป"

ผ้าขนสัตว์ของเมฟปักแค้น "เคเน็คตราามีผู้ปกครองใหม่" พระนางตรัส "คามธรรมนิยม จำต้องล่องเรือไปเอสเท็นเซียเพื่อพบพระนางด้วยตัวเอง นำของกำนัลไปถวายและกล่าวต้อนรับ เป็นการแสดงเจตนาดี" เมื่อพูดจบก็เลิกคิ้วแล้วยิ้ม ออกัสตินผู้อยู่ด้านหลังหัวเราะเบาๆ คงคาของเมฟกลับไปมองราฟาเอล "ข้ายินดีพาเจ้าเข้าเมือง ผู้ส่งสารของข้า หากเจ้าสามารถทำให้เกิดรอยร้าวระหว่างราชินีกับผู้พิทักษ์นครของพระนางได้"

"ข้าเป็นนายบำเรอ" ราฟาเอลว่า "ข้าจะหาทางได้"

เมฟจ้องมองกองทัพเรือที่กำลังเตรียมพร้อมอยู่ครู่หนึ่งโดยไม่พูดอะไร "ยังมีอีกเรื่อง" พระนางคริสต์โดยไม่มองราฟาเอล

"อะไรรีฝ่าบาท"

"บอกข้าสิ ราฟาเอล" พระนางคริสต์ต่อ พลางหันมาทางเขานิดๆ "เจ้าสัมผัสพลังงานของข้าได้หรือไม่" เสียงของพระนางดังพอให้พวกมิดสันคนอื่นๆ ได้ยิน ไมเคิลผู้อยู่ใกล้สุดตัวแข็งไปทันที เริ่มมาสูดหายใจเสียงดัง แต่ราฟาเอลสังเกตเห็นว่ามีปฏิริยามากที่สุด หน้าซีดเผือกไปทันที สายตาประหลาดใจสุดขีด นางเหลือบมองราฟาเอล

"พลังของเจ้ารี" ลูเซ็นต์ถาม ลืมตัวเผลอเรียกเมฟเหมือนคนธรรมดาเป็นครั้งแรก

ราฟาเอลล้งเล จากนั้นก็กำศีรษะให้ราชินีสาว "ข้าสัมผัสได้" เขาตอบ "แต่คิดว่าคงไม่สุภาพหากถามพระองค์โดยพลการ"

เมฟยิ้มน้อยๆ "ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็คงไม่แปลกใจหากข้าจะบอกว่า ข้าเองก็เป็นชนเหมือนมนุษย์" ดูเหมือนพระนางไม่มีปฏิริยาใดๆ ต่อท่าที่ประหลาดใจของลูเซ็นต์ แม้ดวงตาเหลือบมองนางครู่หนึ่งก็ตาม

ราฟาเอลส่ายหน้า "ข้าไม่แปลกใจหรอกฝ่าบาท แต่เหล่ามิดสันของข้าอาจรู้สึกแตกต่างไป"

"แล้วเจ้าเคาออกหรือไม่ว่าข้าทำอะไรได้"

ราฟาเอลส่งพลังออกไปอีกครั้งเพื่อศึกษาพลังงานที่ล้อมรอบพระนาง เขาพบความรู้สึกที่คุ้นเคยจนทำให้หนาวสะท้าน บางอย่างในตัวพระนางเกี่ยวโยงกับความมืด กับนางฟ้าแห่งความกลัวและความโกรธ กับเทพแห่งความตาย เป็นความเชื่อมโยงแบบเดียวกับที่เคยสัมผัสได้จากอาเคลิน่า แค่นี้ถึงนางก็ทำให้ราฟาเอลกำสายบังเหียนแน่นขึ้น "ข้าเคาไม่ออกหรอกฝ่าบาท" เขาตอบ

เมฟเหลียวกลับไปมองเจ้าชายองค์เล็กสุดผู้ยังคงสวมหน้ากากประหลาดแล้วพยักหน้า "ทริสตัน" พระนางว่า "ขอบคุณหน่อยเถิด"

เซษฐาองค์อื่นรีบไปเมื่อได้ยินคำสั่งของพระนาง ราฟาเอลรู้สึกได้ว่าหัวใจของลูเซนต์เต้นรัวเร็ว เมื่อเหลือบมองก็เห็นว่านางเบิกตาโตมาก เจ้าชายองค์เล็กพยักหน้า ยกมือขึ้นมาถอดหน้ากาก

พระองค์มีหน้าตาคลายเมฟเช่นเดียวกับเซษฐาองค์อื่น แต่ในขณะที่เจ้าชายที่เหลือบมองเป็นธรรมชาติ ทริสตันกลับแตกต่าง มีพลังงานประหลาดค้างคาอยู่ในตัว ทำให้ราฟาเอลรู้สึกหลอน

"พี่ชายองค์เล็กสุดของข้า เจ้าชายทริสตัน" เมฟว่า

ในที่สุดลูเซนต์ก็เป็นผู้ทำลายความเยียบ "พระองค์แจ้งไปในจดหมายว่าทริสตันรอคชีวิต" นางพูดเสียงแหบแห้ง "พระองค์บอกข้าว่าเจ้าชายไม่ได้สิ้นพระชนม์"

"ความจริงเขาจากไปแล้ว" สีหน้าของเมฟเปลี่ยนเป็นแข็งกระด้าง "แต่ข้าพาเขากลับมา"

ลูเซนต์หน้าซีด "เป็นไปไม่ได้ พระองค์บอกว่าเขาเกือบจมน้ำตาย และพระมารดา...พระชนนีก็สั่งเนรเทศข้าโทษฐานเกือบทำให้พระโอรสสิ้นพระชนม์ เป็นไปไม่ได้ พระองค์..." นางหันไปหาเมฟ "พระองค์ไม่เคยบอกข้า ข้าไม่เคยรู้เรื่องนี้จากจดหมายของพระองค์"

"ข้าบอกเจ้าไม่ได้" เมฟตอบเสียงเข้ม จากนั้นก็พูดต่อด้วยเสียงเบา "พระมารดาของข้าตรวจสอบจดหมายทุกฉบับที่ออกจากพระราชวัง โดยเฉพาะฉบับที่ข้าตั้งใจเขียนถึงเจ้า ข้าไม่อาจเสี่ยงให้พระมารดารู้เรื่องอำนาจพิเศษนี้ พระองค์ก็เหมือนเจ้าและทุกคน ที่คิดว่าทริสตันรอคชีวิตมาได้ เพราะข้าซบซิดเขาในคืนเดียวกับที่เจ้าโดนเนรเทศ"

ราฟาเอลแค่จ้องมอง แทบไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยินในตอนนี้ เส้นใยพลังงานที่ไม่ได้มาจากโลกมนุษย์ ตอนนี้เขาเข้าใจแล้ว มันคือสายสัมพันธ์ผิดธรรมชาติที่ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ เขายังเข้าใจทันทีด้วยว่า เมฟบอกเรื่องนี้ทำไม

"เอ็นโซ" เขาระหับ "พระองค์ต้องการ..."

"ข้าต้องการพาเจ้าชายของเจ้ากลับมา" เมฟจบประโยคให้ "ก็

อย่างที่เขาเห็นแล้วว่าทริสตันได้กลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง ยิ่งกว่านั้นคือเขายังนำบางส่วนของยมโลกติดตัวมาด้วย เขามีพลังเทียบเท่าคนนับโหลเลยทีเดียว"

ความคิดว่าเอ็นโซจะมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งทำให้ราฟาเอลแทบหายใจไม่ออก โลกหมุนตัวอยู่คู่หนึ่ง *ไม่ เคียวก่อน* มีอย่างอื่นเกี่ยวกับเจ้าชายทริสตันที่ราชินยังไม่ได้บอกเขา "แล้วถ้าผู้ที่ฟื้นคืนชีพมาเป็นชนเหมือนมนุษย์ล่ะ" เขาถาม

เมฟยัมอีกครั้ง "การชุบชีวิตให้ชนเหมือนมนุษย์ฟื้นคืนจากความตายต้องทำให้พลังของเขาเพิ่มขึ้นแน่ๆ ถ้าเป็นคนที่ทรงพลังอย่างเอ็นโซก็อาจแกร่งจนไร้เทียมทาน ข้าอยากได้พลังของเขามาช่วยเราตอนบุกเคนเน็ตคร้า มันจะเป็นบททดสอบในการสร้างชนเหมือนมนุษย์ขั้นกว่า" พระนางโน้มตัวไปหาราฟาเอล "ลองคิดถึงความเป็นไปได้สิ ลองคิดถึงชนเหมือนมนุษย์คนอื่นๆ ที่เสียชีวิตไปแล้ว และข้าจะทำให้ฟื้นขึ้นมาได้ ลองคิดถึงพลังมากมายที่จะอยู่ฝ่ายเดียวกับเราสิ"

ราฟาเอลส่ายหน้า เขาควรตั้งใจมากที่จะได้เจอเจ้าชายอีกครั้ง แต่ก็หวั่นใจเมื่อสัมผัสได้ถึงโยงโยจากยมโลกที่เกาะอยู่กับพลังงานของทริสตัน

"เจ้าไม่เชื่อมั่นว่ามันจะได้ผลสินะ" เมฟพูดหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง "ผู้ที่ข้าพากลับมาต้องถูกผูกมัดไว้กับใครบางคนในโลกคนเป็น ต้องมีเส้นใยชีวิตเพื่อรั้งพวกเขาไว้จากแรงดึงดูดของยมโลกที่จะมีมาอย่างต่อเนื่อง ข้าผูกมัดทริสตันไว้กับตัวเอง ทำให้เขามีอำนาจควบคุมและปกป้องเขา เราต้องผูกมัดเอ็นโซไว้กับใครสักคนด้วย"

ผูกมัดไว้กับข้า ราฟาเอลหรีตามองพระนาง *นี่คือสิ่งที่พระนางตั้งใจจะทำ* "ข้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ได้" เขาพูดในที่สุด เสียงมันคงแม่แทบพร่า "เรื่องนี้ผิบบัญญัติของเทพเจ้า"

เสียงของเมฟแข็งกร้าวขึ้นมาทันที "ข้าเป็นบุตรของเทพเจ้า" พระนางทวาด "ได้รับอำนาจนี้เป็นของขวัญ เทพเจ้าทรงมอบมันให้ข้า"

จึงไม่ฝันอะไรทั้งนั้น"

ราฟาเอลโค้งคำนับ มือสั่น "ข้าไม่อาจ เห็นพ้องกับเรื่องนี้ ฝ่าบาท" เขาพูดอีกครั้ง "ควรวินิจฉัยของเอ็นโซ่ได้ไปพักผ่อนในยมโลกแล้ว การพรางเขาจากองค์เทพีโมริตส์ผู้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อพามายังโลกมนุษย์อีกครั้ง... เขาไม่มีที่ทางบนโลกนี้แล้ว ปล่อยให้เขาได้พักผ่อนเถิด"

"ข้าไม่ได้ขออนุญาตเจ้านะ นายบำเรอ" เมฟตอบเสียงเข้ม เมื่อราฟาเอลเงยหน้าขึ้นมองพระนางอีกครั้ง เมฟก็เชิดกาง "จำไว้ว่าราฟาเอล ว่าเอ็นโซ่คือเจ้าชายรัชทายาทของเคเน็คตร้า เขาเป็น*มัลเพ็คโค*ได้ ชนเหนือมนุษย์ และอดีตหัวหน้าของเจ้า เขาไม่สมควรตาย เขาสมควรได้กลับมาและได้เห็นว่า*มัลเพ็คโค*ในประเทศของเขาปลอดภัย ข้าจะปกครองเคเน็คตร้า แต่ข้าจะแต่งตั้งเขาเป็นตัวแทน" ดวงตาของพระนางแข็งเหมือนหิน "เจ้ากับพวกมิกส์สันของเจ้าต่อสู้มายาวนานเพื่อสิ่งนี้มีใช่หรือ"

ราฟาเอลเงย เขากลับไปอายุสิบเจ็ดอีกครั้ง กำลังยืนอยู่หน้าทะเลชั้นสูงที่สำนักฟอร์จูนาค้า สัมผัสได้ถึงพลังงานของเอ็นโซ่เป็นครั้งแรก เขาอยู่ในถ้ำฝึกซ้อมใต้ดินในบ้านเก่าของพวกมิกส์สัน กำลังดูเจ้าชายประลองกับคนอื่นๆ ราฟาเอลมองไม่เคลิ่ล เริ่มมา แล้วก็ลูเซ็นต์ พวกนั้นมองตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึมเงียบงัน นี่คงเป็นสิ่งที่พวกเขาต้องการสินะ

แต่เอ็นโซ่ตายไปแล้ว ทุกคนโศกเศร้าเสียใจและทำใจได้แล้ว พอมาตอนนี้...

"ข้าจะพาเขากลับมา" เมฟพูดต่อ "และข้าจะผูกมัดเขาไว้กับใครก็ได้ที่ข้าต้องการ" จากนั้นเสียงของพระนางก็เปลี่ยนเป็นอ่อนโยน "แต่ข้าอยากผูกมัดเขาไว้กับผู้ที่ยังหวังใฝ่ใจเขามากที่สุด สายสัมพันธ์กับโลกคนเป็นจะได้แข็งแกร่งมากที่สุด"

ถึงกระนั้นราฟาเอลก็ยังไม่ตอบ เขาหลบตา สั่งใจให้สงบ ขับไล่ความรู้สึกที่วนเวียนในหัวว่าเรื่องนี้ไม่ถูกต้อง ในที่สุดเขาก็ลืมตาแล้วสบตาราชินี "เขาจะเหมือนเดิมหรือไม่"

"เราไม่มีทางรู้" เมฟพูดซ้ำๆ "จนกว่าข้าจะลงมือ"